

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ.
София, УЛИЦА „ВРАБЧА“ № 2.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ :
За България лева 3 прѣдплатени.
„ Странство „ 4 „

Съдържание:

	Стр.
1. Богъ ми рече — стихотворение	153
2. Духътъ на отрицание въ народнитѣ училища	153
Християнски животъ.	
3. Харлаиъ Пенджъ, Марангозинътъ	156
4. Обѣщания	158
Семѣйството.	
5. Пастирската Помощница	158
6. Цѣрене малки дѣца	159
7. Искашъ ли да си здравъ, пѣй	159
8. Много Кжсно	159
9. „Да можехъ само да видя мама“	159
10. Погледни къмъ свѣтлината	159
11. Лептата на една бѣдна вдовица	159
12. Флоренсъ Наитингеилъ	160
13. ИЗГУБЕНАТА ДУМА	161
15. НЕДѢЛНОТО УЧИЛИЩЕ	163
16. ВЖТРЪШЕНЪ ОТДѢЛЪ	167
17. ОТЪ ДАЛЕЧНИТѢ СТРАНИ	168

Кой за правота жадува,
Кой за пекреностъ мплѣе,
Кой за чпстѣ животъ тжгува —
Той за менъ, за менъ копнѣе.

Изъ Битие,
Сбирка Рими и Поеми на г. Ст. Ватралски.

Духътъ на отрицание въ народнитѣ училища и какъ може да се ограничи той.

II.

Подъ сжщия надсловъ въ миналия брой на Христ. Свѣтъ ние разгледахме първата частъ на прѣдмета като посочихме че държавата и църквата сж най-много отговорни за прѣобладаващия духъ на отрицание въ нашитѣ училища. Въ настоящия членъ ще се постараетъ да внушимъ нѣкои цѣлесобразни мѣрки за ограниченото и своеврѣменното изкоренение на това нараснало зло. Прѣди всичко намираме за добръ да се спремъ върху нѣкои обществени злини, които отварятъ вратата и улесняватъ тия на безвѣрнето въ училищата.

Безъ да засѣгаме за *сега* прѣскърбния фактъ че нашитѣ училища не сж възпитателни заведения, че въ тѣхъ всичко се сѣе освѣтъ християнскитѣ добродѣтели, нека постѣдимъ дѣцата си отъ дома до училището и надирѣ. Въ градоветѣ, нжтътъ имъ минава обикновено край дюгенитъ и многолюднитѣ улици дѣто на много мѣста висятъ пощенски и други картини съ най-отвратителни изображения. Купове отъ юношеството се отбиватъ отъ нжтя си, зянатъ по картинитѣ, поятъ младата си душа съ морална нечпстота, купуватъ си отъ най-безобразнитѣ за да ги иматъ съ себе си

Богъ ми рече.

Който истината люби,
Койго истината вѣрва,
Който истината служи —
Мене люби, вѣрва, служи.

Който братството желае,
Който длъжността си слѣди,
Който съвѣтъта си слуша —
Менъ желае, слѣди, слуша.

Кой правдивостта почита,
Кой успѣхъ въ доброто гони,
Кой добро върховно търси —
Менъ почита, гони, търси.

и да ги показватъ на другаритѣ, и си заминаватъ. Това си слѣдва безпрѣпятствено не само на площадитѣ и многолюднитѣ улици въ столицата, но и въ всичкитѣ по-големи и по-малки градове на България.

Напоследъкъ безнравствената книжнина е ужасно наводнила. Освѣнъ безсрамното съдържание на много отъ карикатурнитѣ вѣстници, алчни за бързо забогатяване книжари и книгоиздатели сж напечатали оригинални и прѣводни книги съ крайно безнравствено съдържание. Безъ срамъ и безъ страхъ отъ Бога, тѣзи хора чрѣзъ разни реклами и афиши приканватъ младежта да се снабди съ тази отровна книжнина, и днесъ, хиляди по хиляди екземпляри отъ Декамеронъ, Де Профундисъ, за Жената и за Любовта и тѣмъ подобни се поглъщатъ отъ момчета и момчета готвящи се за бъдещи учители, възпитатели и водители на народа!! .

Повече отъ това: за да разберемъ въ каква морална атмосфера живѣе младото поколѣние, какъ се възпитава и отъ дѣ разврата и отрицанието черпятъ подрѣжка, нека тръгнемъ нѣкоя вечеръ и нека посѣтимъ отъ любопитство разнитѣ ужъ театрални и кинематографски прѣдставления. Напливѣтъ на посѣтители е грамаденъ: момчета, момчета, младежи, войници и даже родители съ дѣцата си отъ всичкитѣ слоеве на обществото, сж буквално натъпкали салона. Какво очаква да види тази любопитна, ала заблудена сгань? Въ повечето случаи прѣдставляватъ се раздражителни сцени отъ най унизителния домашенъ и общественъ развратъ. Ето на, тия сж мѣстата дѣто се похабяватъ нѣкогашнитѣ чисти нрави на народа ни, дѣто се сѣятъ сѣмената на развала въ крѣхкитѣ сърдца на младежта и дѣто се подкопаватъ и самитѣ основи на нашия държавенъ организъмъ.

Споменахме въ миналия брой на Христ. Свѣтъ, за прѣдпазителнитѣ мѣрки що се взиматъ противъ появата на холерата. И вѣстницитѣ и Върховния Медицински Свѣтъ не прѣдставатъ отъ да бдятъ и да държатъ народа на щрекъ, но противъ безнравствената язва, която за десетки години трови и завлича въ бездѣлната пропастъ на отчаянието и безвѣрнето хиляди български младежи, кой се сѣца да издигне гласъ? Въ Англия законътъ строго забранява и полицейскитѣ власти безпощадно прѣслѣдватъ явната продажба на картини и книжнина съ безнравствено съдържание, но напоследъкъ нѣколко отъ най-влиятелнитѣ вѣстници настоятелно искатъ отъ правителството си да изработи по-строгъ законъ чрѣзъ който да се ограничи до минимумъ тайната разпродажба на порнографическата книжнина. Да не забравяме, това се върши въ Велика Британния, класическата страна на свободата!

Сега като става дума да се прѣдприеме уси-

лена борба съ моралната развала и духа на отрицанието въ нашитѣ училища, убѣдени сме че е настѣпилъ моментътъ църквата, печатътъ и цѣлото непокуварено българско гражданство да поискатъ отъ правителството да внесе въ Народното Събрание законъ по силата на който да се очистятъ улицитѣ, площадитѣ и джогенитѣ отъ крайно съблазнителнитѣ изображения, да се забрани печатането и разпродажбата на книжнина съ леко и безнравствено съдържание и да се упражнява строгъ полицейски надзоръ надъ това що се излага на показъ въ разнитѣ забавителни заведения. Днесъ има хиляди български родители, които се чувствуватъ разочаровани отъ поведението и безпѣтствата на своитѣ синове и дѣщери, — родители, които съ недоумѣние и загриженостъ си задаватъ въпроса: „Какво ще стане съ нашитѣ дѣца?!“ Е добръ, нека се заловимъ за работа, като свободни български граждани, нека издигнемъ гласа си прѣдъ държавата и народното прѣдставителство и нека по законенъ редъ поискаме не само ограничението, но и прѣмахването на злото.

Слѣдъ като разгледахме горнитѣ мѣрки до които църквата, държавата и народътъ би трѣбвало да прибѣгнатъ за спасението на младежта, остава ни да посочимъ и нѣколко положителни срѣдства които съ полза биха могли да се противопоставятъ срѣщу подавяющето зло въ училищата. Между нѣколко ефикасни мѣрки които трѣбва да се възприематъ, ние намираме за добръ да споменемъ слѣднитѣ четири:

1. *Разпространение на нравствено-религиозна книжнина нагодена за младитѣ.* Отъ лична опитностъ и всѣкиденни наблюдения знаемъ колко жаденъ и любознателенъ е младежкия умъ за интересно четиво. Покрай учебницитѣ въ училището, юношеството и изобщо младежта търси да чете, и ако въ тази критична фаза не имъ се достави било отъ учителитѣ или отъ родителитѣ нѣщо полезно, избрано и облагодоряюще, тѣ четатъ и безразборно поглъщатъ всичко каквото намѣрятъ. Това като сж имали прѣдъ видъ, високо културнитѣ народи сж създали цѣла дѣтска и младежка литература, която споредъ духа и нуждитѣ на врѣмето постоянно расте и се подновява, Отъ освобождението и до сега и нашата книжнина крачи значително напредъ; езикътъ ни въ такава краткостъ на врѣмето доби чудесна гладкостъ и богатство въ изразитѣ. Освѣнъ това, ние имаме добри познавачи на чуждитѣ литератури, но чудното е колко малко се е сторило за да се прѣведе и нагоди подходяща за юношеството литература. Съ изключение на изданията на двѣтъ Евангелски Мисии и Бѣлг. Еванг. Дружество, въ новата Българска книжнина се съглежда голѣма оскѣдностъ отъ прочетни книги за дѣца и юноши. Ако трѣбва да се спаси младежта отъ разрушител-

нитѣ идеи които смучи отъ романитѣ и отрицателната книжнина, нека най-добритѣ ни литературни сили и книгоиздатели се заловятъ за приготвянето на евтини и много полезни книги за младитѣ и нека се положатъ най-големъ усилия отъ страна на учители и родители за разпространението имъ въ училищата и обществото.

2. *За да се даде силенъ отпоръ на отрицателния духъ въ училищата, нека се стори всичко за да се възложи преподаването на Закона Божи и въручението на лица истинно вѣруващи били тѣ миряни или свещеници.* Св. Синодъ като Върховно Началство на Православната църква е длъженъ да подготви, да прѣпоръчи и да *настои* прѣдъ министерството на народната просвѣта за назначението на такъва богобоязливи вѣручители. Да се снабди едно училище или една гимназия съ благочестивъ, искрено набоженъ прѣподавател на Законъ Божий, ще рече да се запали свѣтило върѣдъ гхстия мракъ което ще развиделѣ навсѣкждѣ. Не врѣди колко непроницателенъ е този духовенъ мракъ, колко злѣ сж настроени духоветѣ на ученици и учители противъ религията, ако вѣручительтъ по духъ, по животъ и религиозни познания е човѣкъ на мѣстото си, той не ще закѣснѣ да разпилѣе духовното невѣжество и прѣдрасждѣкъ и да изнесе на явѣ прѣдъ всички красотата, привлѣкателността и прѣвъзходството на великитѣ християнски истини. Съ Божията помощ този прѣподавател може да стане такава чувствителна морализаторска сила, щото съ течението на врѣмето да промѣни цѣлата морална атмосфера на заведението. Казано е нѣкъдѣ въ книгата на пророка Исаия: Единъ ще погне сто, а сто ще погнатъ десетъ тисящи.“ Но ще ни се възрази: „Отдѣ да намѣримъ такъва идеални учители?“ Отговаряме: Часть отъ специалната длъжностъ на Синода е да ги намѣри и прибере отъ академията или семинарията, да ги подготви и вдъхнови а слѣдъ това да *настои* прѣдъ министерството за назначението имъ. Другояче народъ и младото поколение не се спасяватъ. Ако Синодътъ не се загрижи да стори това, държавата като свѣтска власть никакъ не ще, но въ такъвъ случай ще се разбере че Върховното Църковно Началство не е на мѣстото си и че то е безсилно да противодействува на безнравствената язва въ училищата. Нека се надѣваме че синодалнитѣ старци сж проникнати и дълбоко чувствуватъ своята отговорностъ.

3. *Отрицателниятъ духъ въ училищата ще прѣстане когато църквитѣ и домоветѣ станатъ сжичински източници на духовенъ животъ и християнска дѣятелностъ.* И църквата и родителитѣ днесъ горчиво оплакватъ младежъта за дѣто се е отбила отъ пътя на добродѣтелта, ала

на малцина отъ насъ иде на ума да погледнемъ безпристрасно на въпроса и да попитаме кой е прямитъ виновникъ за това? Кой даде поводъ и насърчение, кой създаде тази задушлива атмосфера въ домътъ, училището, въ църквата и обществото? Не ние ли родители, учителитѣ, свещеницитѣ и водителитѣ на младежъта? До като синоветѣ ни и дѣщеритѣ ни гледатъ у насъ съвършена липса на набожностъ, до като гледатъ родителитѣ и учителитѣ съ чаши въ ржка до късни вечери въ бирарнитѣ и кръчмитѣ, до като виждатъ църквитѣ празни и безжизнени, и най-сетнѣ до като четатъ всѣкидневно въ вѣстникитѣ за кражби, подкупи и какви не безсрамни аферни, възможно ли е нашитѣ рожби да станатъ друго откакво сж и откаквото сме сами ние? Не; да не се мамимъ и заблуждаваме, каквито мѣрки за подобрене и да се зематъ, тѣ ще дѣйствуватъ ограничено, а ние трѣбва да отидемъ по-дълбоко и както каза Христосъ: „да направимъ дървото добро, и тогазъ плодътъ му ще бжде добъръ“. Тогава прѣди да оплачемъ отрицателния духъ въ младото поколение, нека оплачемъ отрицателния духъ въ себе си, и нека признаемъ прѣскърбния фактъ че нашата интелигенция и заедно съ нея една голѣма часть отъ нашия народъ е безъ Бога, безъ религия. Ето кждѣ е коренитѣ на злото. Слѣдва, че прѣди да земемъ мѣрки за челядъта си, ние трѣбва да почнемъ съ себе си, и да приложимъ на себе си древната поговорка на Св. Исаане: „Лѣкарю. изцѣли се“.

Безспорно, България като млада независима държава на балканитѣ е обиколена отвѣнъ и отвжтрѣ съ врагове, противъ които трѣбва да земе бързи и разумни мѣрки; но отъ всички тѣзи що застрашаватъ самото ѣ съществуване, язвата на безнравственостъта: липсата на християнски моралъ, на здрава вѣра въ Бога и Христа не е ли най-опасна и най-застрашителна? Да, не отказваме, че поради тъмнитѣ облаци що висятъ надъ политическия небосклонъ нашата армия трѣбва да бжде въ пълна боева готовностъ, но мислимъ че сме въ правото си громко да извикаме че се усѣща върховна нужда и отъ религиозно движение, отъ едно коренно поклащане и обръщане къмъ Бога за да отразимъ по този начинъ нашествието на тази стоголава хидра — разврата що убива характера на дѣцата ни, съсипва домоветѣ ни и подкопава самитѣ основи на нашето народно съществуване. Сега, отдѣ трѣбва да очакваме първата струя на религиозната обнова и съживление? Естествено, църквата е кошарата дѣто трѣбва да се събератъ разпрѣснатитѣ овци и слабитѣ агънца; оттамъ трѣбва да текнатъ, като жива вода, благодатнитѣ влияния и да засѣгнатъ домоветѣ съ чадата и цѣлата страна. Това за да се постигне, амвонитѣ трѣбва да проговорятъ. Църква чпшто

служителъ е наистина призванъ отъ Бога и помазанъ съ Духа Светаго за да проповѣдва на стари и на млади вѣчнитѣ истини на християнството, но ще закѣснѣе да се напълни и прѣпълни съ внимателно слушателство. А животворящото Слово Божие досегне ли единъжъ вжтрѣшнитѣ струни на болното човѣшко сърдце, то ще почне изведнѣжъ прѣобразователната си работа въ принципѣ и идентѣ на живота, така че прѣдъ изгрѣва на Слънцето на Правдата въ сърдцата на стари и млади, идентѣ на отрицанието ще изчезнатъ като димъ и мъгла прѣдъ вѣтъра. Когато духовенството наистина се съживи и църквитѣ станатъ дѣйствителни разсадници на духовенъ животъ и християнска дѣйностъ, тогава и въ нашата срѣда думитѣ на пророка Малахия фактически ще се изгълънятъ: „Когато дойде великиятъ и страшниятъ день Господень, той ще обърне сърдцето на бацитѣ къмъ чадата, и сърдцето на чадата къмъ бацитѣ“. Хвала и благодарение на Бога, межку миряни и духовенство почватъ да се показватъ явни знакове на духовна пробуда. Сега сме на зазоряване, дано дочакаме и пълния изгрѣвъ на Слънцето на Правдата.

Понеже статията ни стана и тъй дълга, четвъртата точка за нуждата отъ отваряне на недѣлни училища при всѣка църква остава да разгледаме чрѣзъ отдѣлна статия въ идния брой.

ХРИСТИАНСКИ ЖИВОТЪ.

Харланъ Пейджъ, Марангозинтъ.

II Тим. 4 : 2.

Вижте хилядитѣ шо мратъ около васъ, Ваши братя, роднини, приятели сж тѣ; Вижте милионитѣ загиващи далечъ, — Бързайте брати, спасявайте вѣчъ!

Любовта за души е Божествено чувство. То бѣше което изпрати Изкупителя на свѣта. То подвижи тъй дълбоко сърдцето на Сина Божи, и го водѣ въ послушание на Отца Му, зада прѣтърпи унижение и смъртъ. Сжщото чувство бѣ което изказваше такива думи за добръ дошелъ на загриженитѣ грѣшници, такива нѣжни и просълзнителни възражения къмъ небрѣжнитѣ, такива страшни изобличения къмъ нечест вѣтъ, които бѣха произнесени отъ Оногова който говорѣ както никога човѣкъ не бѣ говорилъ. — Тази любовъ за души е която прави Светиятъ Духъ да бди надъ нашия смутенъ свѣтъ, при всичко че той е отхвърлялъ чудесната му благодать.

Всѣко чадо Божие чувствува тази любовъ — тя е една важна характеристика на подновеното естество — тя бие съ своя си пулъс на животъ съразмѣрно на живостта си. Въ нѣкои тя едва ли сжществува, защото вѣрата е слаба и любовта къмъ Господа — хладка. Такива скриватъ талантитѣ на Господаря си. Въ други тя е усърдна: тѣ иматъ силна вѣра, пригизаватъ духа на Исуса, и се борятъ въ молитва за души до като Христосъ стане въ тѣхъ надежда за слава.

Харланъ Пейджъ прояви такава ревностъ за обращението на души къмъ Христа, каквото рѣдко се срѣща между набожнитѣ и поради туй, ние го избираме като прѣдметъ на описание за полза на нашитѣ четци. Той се роди въ Ковѣнтри, Канектикътъ, на 28-й юли 1791, и слѣдъ като доби едно общо образование, стана марангозинъ, занаятъ който той работи за много години. Той се ожени въ 1813 г. Въ 1814 духовниятъ му животъ почна, когато като обрѣмененъ грѣшникъ, той нѣмѣри миръ въ Исуса. Отчаянието му поради грѣха бѣше толкова голѣмо щото той често оставяше работата си за размисление и молитва; и като отиваше къмъ близкия градъ и се връщаше дѣто бѣше условенъ на работа, той често се чувствуваше принуденъ да се спира въ храсталака да проси милосъ отъ Бога. Това бѣше кризата на живота му — той бѣ въ мжитѣ на новородението. Неговата вѣчностъ зависѣше отъ онзи часъ. Не бѣ чудно, слѣдователно, дѣто той бѣше толкова усърденъ. Лютеръ, прѣзъ сжщата изпитня изпосталъ като скелетъ; Савелъ Тарсянинтъ не можеше ни да ядени да пие; единъ старъ светия „забрави да яде хлѣба си;“ единъ „пришлецъ тукъ“ не можеше да спи докато великото разногласие не се уреди. Читателю! билъ ли си нѣкога тъй дълбоко загриженъ за своето спасение?

Харланъ Пейджъ повѣрва и оживѣ. Той прѣмина прѣзъ тѣснитѣ врати. Изповѣда Спасителя си. Тогава той ето какъ потвърди любовта си за души: „Щомъ азъ добихъ надежда, почувствувахъ че трѣбва да работя за души, — азъ се молихъ година слѣдъ година щото Богъ да ме употреби като срдство за спасение на души.“ Тази бѣше цѣлта на която посвети живота си когато слѣдваше занаята си. Той я изпълни достойно, като използваше всѣкой случай говорейки въ името Христово на погиващи грѣшници. Той дѣйствуваше като единъ който вѣрваше че Божественото благословение ще придружава старанията му, и той богато потвърди обѣщанието. „Вѣрата ни въ вѣчнитѣ истини,“ казваше той, „е слаба, и чувството ни къмъ дълга нищожно, когато ние прѣнебрѣгваме спасението на ближнитѣ си. Нека се разбудимъ къмъ дълга си, и до когато притежаваме езикъ или перо, да ги посветимъ на службата на Всевишния, не съ свята си сила, но съ силна вѣра и упование въ Него.“

Харланъ Пейджъ, се стараше да върши добро по разни начини, но най главнитѣ бѣха чрѣзъ говорене и писане писма на личности относително вѣчното имѣ състояние. Думитѣ му, дали написани или изговорени, бѣха всѣкога прями настоятелни и нѣжни. „Нищо друго освѣнъ любовъ не ме подбужда да пиша,“ прилагаше той къмъ умоленията си.

Писане писма бѣше посветено отъ Харланъ Пейджъ на най-високата цѣль, — спасението на души. Той се обръщаше къмъ лица макаръ нему непознати тъй откровенно както и къмъ тѣзи които познаваше. „Много мисля за тебе,“ писѣ той на една своя роднина, „и очикамъ да те видя въ ковчега на безопасността.

Можешъ ли да се надѣвашъ че душата ти е опросена чрѣзъ кръвта на Спасителя? Ако не, размисли за опасността си.“ — На друго: „Ти си сега въ една страшна криза. Твоето духовно бждеше ще зависи отъ посоката която ти земешъ. Господъ те е научилъ чрѣзъ Духа си че си единъ окаянъ, погиващъ грѣшникъ. Ти чувствувашъ че не си приготвенъ, за небо, и не виждашъ друго нищо прѣдъ себе си освѣнъ вѣчно окаянство. О, приятелю, има едно прибѣжище.

Господъ Исусъ нѣжно ками:

„Погледнете къмъ мене и живи бждете: дойдете при Мене, и намѣрете спокойствие.“ О, иди при Него

сега, ако цѣнишъ безцѣнната, безсмъртнага си душа — На трети: „Не щещъ ли да се завземешъ сериозно съ великия прѣдметъ за собствената си душа, да почувствуващъ вината и опасността си, и да прибѣгнешъ въ рѣцѣтъ на блажения Спасителъ? *Сега* е благоприятно врѣме, *сега* е день на спасение“. — Като пише на една млада жена, той се обръща къмъ нея така: „Любезна грижа за твоитѣ вѣчни интереси ме принуждава да ти пиша нѣколко реда, при все че не зная дали ще ти сж приятни и полезни — когато други сж усвоявали Христа, азъ съмъ се много надѣвалъ да чуя сжщото и за тебе... По никой другъ прѣдметъ не бихъ ти писалъ; но за важнитѣ интереси на душата, ти ще чувствуващъ че азъ нѣма нужда да ти се извинявамъ когато изпълнявамъ дълга — „Когато се намираше въ нѣкое религиозно събрание, казва ни се че „умътъ му често се силно усрѣдоточавалъ върху обращението на нѣкой непокаянъ човѣкъ — той се отправялъ къмъ лицето съ голѣмо усърдие, като настоявалъ за едно немедленно съобразяване съ условията на Евангелието; и на връщане за дома съ приятеля си, такава биваше по нѣкога тѣжата на сърдцето му, щото тѣ потърсваха нѣкое уединено мѣсто, и тамъ даже посрѣдъ зимата, колѣничаха и молѣха Бога за спасението на лицето“.

Молитвенитъ събрания бѣхъ наслаждение за душата му. Той бѣше всѣкога готовъ да се присѣдини къмъ малцината за молитвуване прѣдъ прѣстоло на благодатта. Имайки случай да работи въ Джуеъ Сити, той наскоро нареди молитвени събрания. Той тоже се разговаряше съ всѣко лице условено въ фабриката за състоянието на душата му, прѣподаваше на класове, посѣщаваше домове, раздаваше брошури, успѣ да основе една църква, и да услови евангелски пастиръ, тамъ дѣто никога попрѣди не е имало — Какъвъ скъпоцѣнъ механикъ, така работещъ за Бога и за доброто на души! О, дано всѣкой работнишки дуканъ да бѣше притежавалъ поне по единъ!

Раздаване брошури бѣ за него всѣкога едно обично срдѣство за струване добро — като ги приключаваше въ писмата си, той прилагаше подобни умоления на единъ: „прими приключеното отъ одного който искрено желае твоего най-голѣмо добро; и позволи ми да те помоля да го прочетешъ безпристрастно, и да уцѣнишъ право мислитѣ които то съдържа?“ а на други: ще ме задължишъ ли съ другаря си до толкова щото да прочетете приключеното внимателно прѣди да си легнете тази вечеръ?“

Въ 1825 той бѣ назначенъ за попечител на Американското трактатно Др-во, и прѣмѣстенъ въ Нюоркъ — Тамъ той работи; прѣзъ останалитѣ деветъ години на живота си, съ такава усърдие като че смъртта му наближаваше. Но трудоветѣ му не бѣхъ само по назначение. Той работѣше върху свѣститѣ на лицата условени въ кжцитѣ на трактатното др-во, прѣподаваше въ недѣлни училища, посѣщаваше падналитѣ, водѣще молитвени събрания, и пишеше душевразбудителни писма съ увеличаваша прѣданность — Х. П. живѣеше за да привлѣча души. „Той не прѣдставаше да прѣдупрѣждава всѣкого нощѣ и денѣ съ сълзи“.

Нека отбѣлѣжимъ резултатитѣ отъ трудоветѣ на любовь. Той бѣше като квасъ въ свѣта, и благословеното му влияние се простираше на дълъгъ и на ширь — „Обращението на Г-нъ Пейджъ най първо ме повлия да мисля сериозно за душата си и за вѣчността“, каза единъ — „Ако да не бѣха старанията на Г-нъ Пейджъ и единъ неговъ милъ християнинъ приятель въ Ковънтри, душата ми, по всѣка вѣроятность, щѣше да бжде изгубена“, изповѣда капитанъ Т. Отъ сто и двадесетъ

и петѣтъ му ученици отъ Нед. училище въ Ковънтри, осемдесетъ и четири се смѣтагъ да сж дали доказателства на благочестие, и шестима сж станали проп вѣдници на Евангелието“.

За лица отъ сжщото мѣсто, съ които се е разговарялъ лично или писмено — а нѣмаше младежъ въ събранитѣ съ когото да не се е трудилъ — тридесетъ украсиха вѣрата. Повече отъ сто млади жени бѣха условени въ Трактатнитѣ и Библейскитѣ кжци, и отъ тѣхъ почти шестдесетъ бѣхъ приведени при Христа, освѣнъ мнозина подвързачи и печатари. „Много коли отъ Словото Бжжие и брошури“, казва той, „като сж бивали сгнати и зашивани, нѣквасвани сж били съ сълзитѣ на убѣдения грѣшникъ и сѣрцескърушения, и отгамъ сж излазяли по благотатни мисли въ загинация свѣтъ“ — Какво благословенно кръщение! Печатари и други лица условени да приготвятъ нѣкоя работа за читателя често малко се грижатъ за нѣщотѣ което минава прѣзъ рѣцѣтъ имъ; но ония които бидоха разбудени чрѣзъ усърднитѣ старания на този посветенъ човѣкъ духовно се ползувахъ чрѣзъ нѣщата за които тѣ спомогахъ да се напечататъ. Въ отговоръ на молитва, прѣдложена отъ Г-нъ Пейджъ на неговитѣ сѣрабѣтници въ дѣлото Господне, тридесетъ и четири благонадеждни обращения станаха прѣзъ 1832 година. Молитвата и старанието бидоха възнаградени. Тридесетъ и двама учители бѣха плодъ на труда му въ Недѣлнитѣ училища, отъ които деветъ станаха проповѣдници. Той лично познаваше *повече отъ сто души обврнати посрѣдствомъ него.* Така щедро бидоха раннитѣ му рѣшения изпълнени, и усърднитѣ му молитви отговорени. Сърдцето му се възрадува ше когато чуеше за нѣкой грѣшникъ събуденъ и приведенъ при Изкупителя. Той не изгубваше день безъ нѣкакво старание за спасението на души; и наградата му бѣше споредъ ревността му. При всичко че бѣше смиренъ човѣкъ, колко възвишено бѣше положението на Харланъ Пейджъ прѣлъ Бога! *Повече отъ нѣкои отъ най-висшитѣ служители на видимата църква, ще свѣти въ небесната твърдь, единъ такъвъ рѣботникъ за души.* Архиепископъ Уилямсъ, Канцлеръ на Карла I, веднѣжъ каза: Азъ съмъ прѣминалъ прѣзъ много мѣста на почестъ и довѣрие, както въ църквата тѣй и въ държавата повече отъ кого да е отъ моя чинъ за цѣли седемдесетъ години, но ако да бѣхъ увѣренъ че чрѣзъ моего проповѣдване щѣхъ да обврна една душа къмъ Бога, азъ бихъ въ това намѣрилъ повече утѣшение отколкото въ всичкитѣ почести и служби що сж били нѣкога възлагани върху ми“. Унизително изповѣдане! Но безъ службата на свещенослужителство, Харланъ Пейджъ можеше да посочи на сто души на които той е билъ срдѣство за спасение. Кой не би прѣдпочелъ да бжде работника вмѣсто свещеника! Разликата лежи въ противоположната цѣль на живота. Единиятъ търсѣше почеть отъ човѣцитѣ, и наистина той прие наградата си. Другиятъ живѣ да прослави Бога въ спасяване души, и имаше мнозина които го посрѣщнаха въ горното светилище като тѣхѣ гъ духовенъ пастиръ. Той живѣ за една цѣль; и при всичко че неговитѣ другари го считаха за фанатикъ и прѣкаленъ, той изврши работата си прѣди да отиде на отпочивката си. „Онзи който би извршилъ нѣкое велико дѣло въ този кжсъ животъ“, каза Иванъ Фостъръ, „трѣбва да се залови за работата си съ *такова* сѣсрдѣточение на силитѣ си, щото, за бездѣлнитѣ зрители, които живѣятъ само за да се забавляватъ, да изглежда като лудостъ“.

Така живѣ и работи единъ усърденъ художникъ, благословение на своето поколѣние, и срдѣство за продѣлжаване това благословение прѣзъ много вѣкове, посрѣдствомъ работничитѣ които той изпрати на жетвата, и назидалния примѣръ който той остави като завѣщание

на църквата. Г-нъ Пейджъ умрѣ на 23 Септември въ 1834 година, съ радостъ въ Господа. Той има задоволството да знае че дѣцата му бѣха повѣрвали, и че можеше да ги повѣри на Господа. Той не може да остави богатство на жена си, но щедростта на приятелитѣ му ѝ усигори единъ доходъ. „Паметта на праведния е съ благословение“. „Младѣ бѣхъ и остарѣхъ, но не видѣхъ праведния оставенъ, нито съмето му да проси хлѣбъ“.

Читателю! *Какво* вършишъ ти за спасяване на души? Чуй свѣта на Харланъ Пейджъ. „Не се съмнявамъ че ти чувствуващъ колко е голѣма опасността имъ, и милѣешъ за спасението имъ. Пиши имъ: може би Богъ ще те направи орждие за спасение на тѣхнитѣ души“. Постарай се да спечелишъ нѣкои за Христа. Направи нѣкого въ когото ти се интересуващъ прѣдметъ на усърдна молитва, за личенъ разговоръ, или за нѣкое осезателно писмо. Така правѣше този работникъ; и неговиятъ пастиръ имаше често удоволствието да каже, „Ето иде Г-нъ Пейджъ съ друго агне“, когато погрѣщаше цѣлниятъ си сътрудникъ съ новия привърженикъ къмъ стадото. *Ме можешъ ли и ти да бждешъ дѣятеленъ помощникъ въ дѣлото Господне? „Който придобива Души е разуменъ“.*

Драги читателю, ти *спасенъ* ли си? Би било пряма невѣрностъ да прѣкратимъ този разказъ за едного който бѣ издивилъ цѣлия си животъ въ търсене да спасе непокаянитѣ, безъ да направимъ единъ особенъ апелъ. Ако имаше причина за неговата гореща ревностъ и неуморимо старание, ти какво мислишъ като се не покаивашъ и не вѣрвашъ? *Защо да умрешъ?* Душата ти е безцѣнна. Вѣчността наближава.

„Като че Богъ чрѣзъ насъ ви умолява, молимъ ви, отъ Христова страна, примирете се съ Бога! Защото тогъзъ който грѣхъ не е знаялъ, Богъ за насъ го грѣшенъ направи, за да станемъ ние чрѣзъ него праведни прѣдъ Бога“.

Спасение ищещъ ли да намѣришъ,
Сега?

Надежда *още* има, чуй благодатниятъ гласъ,
Видѣлина, пжтъ, истина и животъ,
Въ *Христа* щещъ *всичко* намѣри!
Бързай, пжтниче, бързай!

Прѣвела: М. Ю. Икономова.

Обѣщания.

„Никога не давай бързи и необмислени обѣщания. Нищо не върши несмислено. Прѣди да изговоришъ обмисли здраво всѣко твое обѣщание. Виджъ да ли е право, и тогава постоянствуй. Пази обѣщанията си. Понѣкога това може много да ти коштува, ала струва си да се пази едно скжпо обѣщание. Обвѣрже ли се нѣкой чрѣзъ контрактъ чиито разносики ше излѣзнятъ повече отъ очакваното, той ще спечели ако устои на задължението си буквально. „Който се кълне за поврѣда на себе си и не се помѣта,“ е човѣкътъ които ще приеме благословие отъ Господа.

Който даде обѣщание за издрѣжка на църквата, и не го внесе, неврѣди колко високо стои въ църковнитѣ работи, той губи довѣрието на другитѣ, той е невѣренъ, безчестенъ. Толкозъ е злѣ да се краде отъ църквата, колкото и отъ съсъда. Парични обѣщания дадени на църквата сж задължения които обвѣрзватъ както и всѣка полица. Човѣкътъ който може, но не изплаща своитѣ обѣщания на църквата или на кого да е, е безхарактеренъ. Той е цѣлъ измамникъ.“ (Christian Advocate).

СЪМЕЙСТВОТО.

Пастирската помощница.

Починалиятъ прѣзъ това лѣто прочутъ английски проповѣдникъ Д-ръ Александръ Макларенъ еднѣжъ заявилъ, че никакво изложение за неговитѣ дѣла и заслуги не трѣбва да се счита за пълно, ако е пропуснало да спомене най-важния факторъ — неговата съпруга. Въ едно частно писмо до Д-ръ Робертсънъ Никълъ писано прѣзъ старинитѣ му, и дълги години слѣдъ смъртта на вѣрната му другарка „той изказва по нейнъ адресъ слѣднитѣ хубави думи:

Въ 1856 г. Мария Макларенъ стана моя съпруга. Богъ ни позволи да живѣемъ заедно до мрачния Декември въ 1884 г., други биха могли да говорятъ за нейната чаровностъ, тѣлесна красота, дарби и добрини; а колкото за онова що е била тя за мене, то ше остане за винаги заключено въ сърдечето ми. Но като става дума за това що съмъ билъ, или що съмъ могълъ да сторя, трѣбва да се каже че най-добрата частъ отъ всичко тозъ се дължи на нея. Ние четѣхме и размишлявахме заедно и нейниятъ бистъръ, прозорливъ умъ хвърляше ясностъ върху всичкитѣ въпроси и се радваше съ истината. Ние работѣхме и тоглемъ ярема заедно, но съ нейния бодъръ духъ и легкостъ, трудътъ ставаше лесенъ и мжчнотиитѣ дори приятни. Тя живѣе животъ благороденъ, пълненъ съ неуморни усилія, съ съчувствие, себезабравливостъ и любовъ. Тя бѣ наистина моята водителка, моята вдѣхновителка, моята поправителка и моята награда. Ако е имало човѣшки сили които сж влияли въ образуването на моя характеръ и животъ, нейната е била най-мощната и най-добрата. Да се пише за мене безъ да се спомене нейното име значи да се прѣдстави само една частица.“

Цѣрене малки дѣца.

Една госпожица запитала брата си който туку що билъ свършилъ медицината, до колко е станалъ изкусенъ въ професията си. Въ отговоръ той си призналъ че билъ много слабъ въ докторията, но пакъ я увѣрилъ че билъ до толкозъ напредналъ щото да умѣе да цѣри малки дѣчица.

Има нѣколко причини за които цѣренето на малки дѣца изглежда да е лесно. Прѣди всичко тѣ не могатъ да кажатъ отъ какво иматъ нужда, нито сж въ състояние да намѣрятъ погрѣшка ако желанието имъ се не удовлетвори. Освѣнъ това тѣ сж принудени да приематъ всичко що имъ се дава. Ако цѣроветѣ имъ причиняватъ врѣда, тѣ не могатъ да кажатъ, па и да не сж доволни отъ лѣкаря, нѣма какъ да се отърватъ отъ него. За жалостъ много често се случаватъ та майкитѣ не знаятъ своитѣ длѣжности къмъ дѣцата; да не бѣ това невѣжество, рѣдко ще става нужда да се вика лѣкарь. И тѣй при цѣрене малкитѣ дѣчица, докторътъ си кара както си знае, а вслучай че послѣдва смъртъ, това нѣщо е толкозъ обикновено, щото не причинява никому оудване.

Но когато дойде редъ да разгледаме и вземемъ въ съображение деликатността на човѣшката машина да на едно възрастно лице, и крайната нѣжностъ на малкѣ дѣтенце, тогава дори ще се убѣдимъ че цѣренето отъ малкитѣ дѣчица не бива да се възлага на слаби и на питни лѣкари. За тази работа се изисква извѣстна неопенъ, изкуство, грижа, търпѣливостъ и мждростъ степалцина притежаватъ. Най-разумното нѣщо които е да пазятъ дѣцата си добрѣ, и тогава малка за майкитѣ има отъ помощта на лѣкаря, и впоследствие отъ много болѣзнени скърби ще се отърватъ.

Важното нѣщо отъ което майкитѣ се най-много нудяватъ е опитността. Не малко майки сж изгубили едно дѣвѣ и повече дѣца отъ незнание какъ да ги гледатъ и да се грижатъ за тѣхъ. Добръ би било ако младитѣ жени прѣкарваха помалко врѣме между болнитѣ и страдашитѣ. Като помагатъ по този начинъ на уморенитѣ майки и олекчаватъ страданията на болнитѣ дѣчица. Въ училището на тази практична християнска благотворителностъ тѣ ще добиятъ скъпа опитностъ която ще ги приготви за полезностъ въ собственитѣ имъ домове. Добротворението винаги води слѣдъ себе си възмездие, най-вече когато се касае да се даде помощъ на болнитѣ и страдашитѣ.

Иснашъ ли да си здравъ, пѣй.

Не е далечъ врѣмето, когато на пѣнието ще се гледа като на едно отъ най-добритѣ спомагала при срението на гръднитѣ болести докато сж въ първия си периодъ. За сега лѣкаритѣ си служатъ съ разни видове гимнастика, но къмъ простата и естествена функция — пѣнието, тѣ не сж обърнали потребното внимание. Споредъ статистическитѣ данни събрани въ Италия прѣди нѣколко години, при нормални обстоятелства художницитѣ-пѣвци живѣли най-дълъгъ животъ и били най-здрави, а между свирачатѣ на духови орждия туберкулозата не могла да отвлѣче ни една жъртва.

Тѣзи които чувствуватъ наклонностъ къмъ охтика, колкото и да имъ е слабъ гласа, нека почнатъ да зимагъ леки вокални упражнения. Съ врѣме тѣ ще почувствуватъ подобрене, което далечъ надминава ползата отъ лѣкарствата. Прочее упражнения чрѣзъ умѣрено пѣние е най-добрата гимнастика която тура въ дѣйствието толкозъ много мускули около гърлото и бѣлитѣ дробове. Затова като оставимъ чисто художествената страна на въпроса, заради здравето, ние ще кажемъ съ всичкото си сърдце на здравитѣ: „Пѣй, ако искашъ да си винаги здравъ,“ а на слабитѣ казваме: „Пѣй за да станешъ силенъ.“

Много кжно.

Синътъ на единъ отъ моитѣ приятели лежеше боленъ отъ туберкулоза. Ни единъ отъ това сѣмейство не се интересуваше въ Бога и въ въпроса за вѣчния животъ, защото самитѣ родители не вѣрваха че има вѣченъ животъ и наказание. За тази причина тѣ не позволяваха да се говори на сина имъ за безнадеждното му състояние нито за нѣкакъвъ вѣченъ животъ. Когато влизаха въ стаята му, винаги, даже до прѣдпоследнитѣ дни на живота му се стараеха да спазятъ едно весело настроение. За да подържатъ духа му, и да отстранятъ всѣка мисль отъ ума му за най-важния прѣдметъ, тѣ бѣха готови всичко да сторятъ. Дойде най-сетнѣ фаталниятъ день когато родителитѣ и братията и сестритѣ му не можеха вече да криятъ чувствата си отъ проникателния му погледъ. „Какво ви боли та сте тѣй ухилини?“, попита уплашено умирающиятъ младежъ. Тѣхното мълчание и неготовностъ да кажатъ откри истината прѣдъ ума му.

„Въ опасностъ ли съмъ? *Ще умра ли?*“. Попита той. Тѣ не смѣха и нѣмаше какъ да откажатъ. „Тогава азъ съмъ изгубенъ.“ Изпишѣ той. „Изгубенъ.“ Имъ пѣкъль, азъ го чувствувамъ. Въ него съмъ. Но вие, вие извика той, като отправи мжчителенъ погледъ къмъ родителитѣ си, вие сте причината за погибельта на душата ми,“ и тогава издѣхна. Какъвъ ужасенъ мжчителенъ споменъ за тѣзи родители прѣзъ цѣлия имъ животъ!

Съобщава А. М.

„Да можехъ само да видя мама.“

„Да можехъ само да видя мама!“ позтори и потрети съ тежки въздишки умирающиятъ младъ морякъ.

„Да можехъ само да видя мама!“

Тласканъ отъ вълнитѣ, корабътъ се издигаше ту назадъ, ту напредъ, и свирѣпниятъ вѣтръ страховито духаше отъ страната му. Младежътъ морякъ, опасно боленъ лежеше на едно тѣсно легло съ очи жаловито втречени, краката му сгърчени и дишането му се по трудно и по намалено. Не бѣше приятно да се умре тѣй въ този люлѣящъ се корабъ всрѣдъ развълнуваното море; ала той се виждаше да не сѣща тѣлеснитѣ безпокойства. Очитѣ му блуждаеха далечъ, далечъ, и отъ врѣме на врѣме отъ сърдцето му се изтрѣгнуваше този тжженъ викъ: „Да можехъ само да видя мама!“

Седналъ край него, единъ старъ морякъ четеше му по нѣкой стихъ отъ Библията. Съ треперливъ гласъ и дълбоко съчувствие стариятъ корабленикъ го попита защо толкозъ копнѣе да види майка си, нали я бѣ драговошно оставилъ.

О! ето коя е причината „извика умирающиятъ младежъ съ мжка и горестъ въ душата си. Азъ строшихъ сърдцето на майка си, и не мога да умра съ миръ. Колко добра майка си имахъ азъ, охъ, колко добра майка! А тя какво не изтегли отъ мене — нейното непослушно момче, и помня добръ когато еднѣжъ ми каза: „Помни синко, че при смъртния си часъ ти ще ме търсишъ!“

„Охъ, да можехъ да видя майка си!“

Той никога не видѣ майка си. Издѣхна съ този копнежъ на устнитѣ си както умиратъ мнозина които не уцѣняватъ любящитѣ си майки.

„Момчета, отнасяйте се добръ съ майкитѣ си.“

Погледни къмъ Свѣтлината.

Една уморена и твърдъ обезсърчена жена слѣдъ като се борила цѣль день съ противни вѣтрове и бури, върнала се у дома си и като се хвърлила на стола, извикала:

„Всичко се вижда тѣй мрачно, тѣй безнадеждно!“

„Защо не обърнешъ лицето си къмъ свѣтлината, лельо мила?“ извика малката ѝ внучка която стоеше тамъ наблизу. Думитѣ на момичето дойдоха като гласъ С'више и уморенитѣ очи се обърнаха къмъ Него, който е Свѣтлината и животътъ на чловѣцитѣ, и въ чиято видѣлина само ние виждаме видѣлина.

„Обърни лицето си къмъ видѣлината“ о, уморени пжтнице; доста си гледалъ, очидаль и си се борилъ въ тъмното безъ да те огрѣ сполука; сега метни погледа си на другата страна! „Богъ който е рекълъ да възсия видѣлина отъ тъмнината, Той е който възсия въ сърдцата ни, за просвѣщение съ познанието на славата Божия съ лицето Исусъ Христово,“ и ако само погледнемъ къмъ видѣлината и ходимъ въ видѣличата, ще посрѣщнемъ благословение и миръ изъ цѣлия пжтъ на живота си, дотолкозъ щото и когато тъмни облаци ни покриватъ, ние пакъ ще се радваме въ надеждата за славата Божия, и въ видѣлината на единъ вѣченъ день.

Лептата на една бѣдна вдовица.

Единъ заможенъ човѣкъ ималъ обичай да внася всѣка седмица въ дискаса по 25 лева за издрѣжка на църквата. Сжщо и една бѣдна вдовица която издрѣжала себе си и шестѣтъ си дѣца само съ пране пускала въ дискаса тѣй редовно както и богатия по 25 стотинки на седмичата, сумица която могла да икономиса отъ скром-

ната си за плата. Единъ день богатиятъ господинъ се явилъ при пастиря и казалъ че бѣдната жена не трѣбва да плаща нищо, и че вмѣсто нея той е готовъ да внесе нейнитѣ 25 стотинки въ дискаса. Пастирътъ я повикалъ и по единъ прѣдпазливъ начинъ ѝ съобщилъ за прѣдложеніето. Съзри бликнали изъ очитѣ на вдовицата докато отговорила: „Нима искатъ да ми отнематъ утѣхата що чувствувамъ когато давамъ за Господа? Намирамъ се въ добро здраве, дѣцата ми отиватъ добрѣ и азъ при имамъ доволно благословения, та азъ усѣщамъ че не мога да живѣя безъ да давамъ моя малъкъ приносъ на Исуса.“

Флоренсъ Наитингеилъ.

Малцина отъ четцитѣ на Христ. Свѣтъ сж слушали или чели за прочутата англичанка Г-ца Флоренсъ Наитингеилъ която се помни миналия Августъ въ Лондонѣ на 90 годишна възраст. За любопитство и насърчение на четцитѣ ние даваме въ този брой портрета заедно съ нѣкои кратки свѣдения за живота ѝ извлѣ ени отъ Ню-Йоркския Крисчянъ Адвокатъ. „Славата ѝ блѣсна, може да се каже, въ единъ день, и то прѣди повече отъ половинъ вѣкъ когато прѣзъ онази страшна есенъ въ 1854 тази непозната но благородна англичанка тогазъ на тридесетъ и четири годишна възраст прѣдложи услугитѣ си на Британското Военно министерство за да отиде като сестра милосърдна въ Севастополската война, дѣто болнитѣ и раненитѣ англичани всѣки дневно падаха мрѣтви въ болницитѣ като снопи. Чрѣзъ едно друго писмо тя бѣ назначена съ неограничени права за главна надзирателка надъ всичкитѣ болнични фелдшерки. Шестъ дена слѣдъ на назначеніето ѝ тя замина съ парахода заедно съ една група отъ тридесетъ и осемъ милосърдни сестри. Работата ѝ прѣзъ двѣгодишното прѣдстояване въ Кримъ е единичката свѣтла страница въ исторіята на тази кървава война. Болничнитѣ под брениа шо взведе, санитарнитѣ наредби шо внуши както и личната ѝ прѣданостъ на службата съставятъ цѣло нововеление въ войницитѣ. Изведнѣжъ слѣдъ въвеждането на тѣзи подобренія смъртноста се намали до неимовѣрностъ. Армията я обожаваше и цѣлата Велка Британия ехтеше съ похвали къмъ нея. Отъ благодарностъ народа поиска да ѝ подари 50,000 английски лири, но тя отказъ да ги вземе за себе си. По изричното ѝ желаніе тази сума се употрѣби за отваряне учлище за милосърдни сестри при една отъ голѣмитѣ болници въ Лондонѣ. Всичкигъ войницитѣ и матрозитѣ отъ флотата съ готовностъ отстъпиха частъ отъ своята заплата за тази цѣль.

И тѣй жената която излѣзна изсрѣдъ една и известностъ и се постави високо прѣдъ очитѣ на свѣта, а сега е отишла да получи наградата си отъ Тогози който каза: Понеже сте сторили това на моитѣ братия, на мене сте го сторили, — тази жена бѣ дъщеря на единъ богатъ англичанинъ който ѝ дѣде името на красивия италиански градъ Флоренция дѣто тя се роди въ 1820 г. Отраснала въ Англия, тя още отъ ранни години прояви желание да стане милосърдна сестра и фелдшерка. По онова време професионални училища за фелдшери не се намираха, но тя бѣ допусната на практика въ болницитѣ дѣто придоби елементарни познания, и сетѣ се отзова въ Германия за да постъпи въ заведението на дяконитѣ чиито възпитаници сж проникнали въ всичкитѣ протестански страни включително и нашитѣ методистки дяконии. Слѣдъ едно пълно обучение въ фелдшерската професия за гледане болни, тя замина за Парижъ, дѣто се причисли къмъ католическитѣ милосърдни сестри и зе живо участие въ тѣхнитѣ дѣла на милостъ. Кой би казалъ че всичко това

стана по единъ слѣпъ случай штоко когато отечеството ѝ почувствува нужда отъ една добрѣ обучена и подготвена милосърдна сестра, тази жена се отзова на поканата и по този начинъ стана изпратенъ отъ Бога ангелъ за болнитѣ и раненитѣ прѣзъ Кържмската война?

Идеата за обучени и подготвени санитарни като професия за женитѣ се реализира най напредъ въ дѣлото на Флоренсъ Наитингеилъ и слѣдъ нея колко много способни жени сж посвѣтили живота си на тази благородна работа! Хиляди по хиляди домове сж били ошастливени отъ челолюбивата помощъ на милосърдитѣ сестри и дяконии.

Но тежката болнична служба въ Севастополската война се злѣ отрази на здравето на Флоренсъ Наитингеилъ: половината отъ живота си тя прѣкаръ като инвалидъ. На скоро слѣдъ завръщането ѝ отъ Севастополъ тя получи много погарци и декорации отъ разни народи и царие

Флоренсъ Наитингеилъ

между които и единъ бисеръ отъ кралица Виктория по критъ съ диаманти и злато носещъ надписъ: „Блажени милосивитѣ“. Когато стигна до дълбока старостъ, английския кралъ я надзри съ голѣмъ орденъ за заслуга къкъвто никоя жена до тогава не бѣ приемала, а градътъ Лондонъ ѝ подари своята свобода, съ която само една жена прѣди нея бѣше се удостоила.

Тя остана съ бистръ умъ и пълно съзнание до послѣднитѣ дни на живота си радувайки се за начинъ по който Провидѣніето ѝ позволи да иждиви живота си. Въ нейното поприще се изпълни „свѣтътъ съ който тя звѣршва прочутото си съчинение „Какъ да се гледатъ болнитѣ“ : „О, оставете на страна тѣзи разправии за какво трѣбва да е мжжътъ и какво трѣбва да е жената, та вървете изъ правия пѣтъ къмъ Божието дѣло съ простодушие и цѣло сърдце.“

Изгубената дума

отъ *Хенри Вандайкъ*.
(Продължение отъ брой 9)

II.

Една коледна загуба.

Хермасъ намѣри Дефненския лѣсъ съвсѣмъ опустѣлъ. Въ този вѣлшебенъ долъ не се чуваше никакъвъ шумъ освѣнъ лѣхането на тихитѣ вѣтрове що се гонѣха по лавровитѣ вѣйки, и клокотенето на безброй поточета. Спомени отъ денонощнитѣ увеселения на конто лѣсътъ бѣ билъ сцена се съзираха по дивитѣ пѣтеки и срутенитѣ фонтани. До политѣ на една скалиста издигнатина, увѣнчана съ развалинитѣ на Аполонския храмъ, който мистериозно нѣкакъ си бѣше разваленъ отъ пожаръ тъкмо когато Юлианъ го бѣ възобновилъ и изново посветилъ на бога, Хермасъ седна край единъ клокопящ изворъ и се прѣдаде на тѣжни мисли.

„Колко по-чаровенъ би билъ свѣтътъ, колко приятенъ, колко по-лесно би се живѣло въ него безъ религия! Всичкитѣ тѣзи проблеми въ ху невидими нѣща, па може би и неистински нѣща, тѣзи ограничения и жертвоприношения — само да бѣхъ свободенъ отъ тѣхъ и да можехъ вичкитѣ да ги забравя, тогава бихъ живѣлъ както искамъ и шѣхъ да бѣжа щастливъ“.

„Защо не?“ рече единъ тихъ гласъ задъ него.

Той се обърна и видѣ единъ старецъ съ дълга брада и изтъркана мантия (въ такова облѣкло се обличаха язическитѣ философи), който бѣ застаналъ задъ него и се усмихваше съ любопитство.

„Кой си ти, че можешъ да отговаряшъ на въпроси, които не сж били изговорени съ гласъ?“ каза Хермасъ, „и кой си ти, който ме удостоивашъ съ присѣтствието си?“

„Извини ме, за дѣто ти се натравямъ“, отговори странникътъ. „Не искамъ да те докача. Моятъ интересъ въ тебе е като на приятель и това ще извини постѣпката ми“.

„Но на какво особно обстоятелство дължа азъ този твой интересъ въ мене?“

„Дължишъ го на образа си“, каза старецътъ съ вѣжливъ поклонъ. „Може би, още, на факта че азъ съмъ най-стария жителъ тука и чувствавамъ като че ли нѣкакъ си всичкитѣ посѣтители сж мои гости“.

„Тогава да не си ти единъ отъ пѣтитѣ на лѣса? И дали си напусналъ работата си между дърветата, за да се прѣдадешъ на философски размисления?“

„Никакъ не. Тази философска робота е чисто при творство. Не я считамъ за пищо. Моята работа е да се грижа за олтаритѣ. Въ сжщность азъ съмъ единствениятъ онзи жрецъ на Аполона, когото императоръ Юлианъ завари тука когато дойде да поднови служенията въ Лѣса, нѣщо прѣди двадесетина години. Слушалъ ли си за това?“

„Да“, каза Хермасъ, който почна да се интересува; „дѣлниятъ градъ трѣбва да е чулъ за това, защото хората още приказватъ за него. Но, сериозно, не бѣше ли тази жертва, която ти донесе за да отпразнувашъ възобновлението на Аполонския храмъ, малко чудновата?“

„О, гжската ли? Може би че това не бѣше точно какъто императоръ Юлианъ очакваше. Но тя бѣше всичко, което имахъ, и менѣ се не видѣ тя не на мѣсто. Ти ще се съгласишъ съ мене ако си християнинъ, както заключавамъ отъ облѣклото ти“.

„За единъ жрецъ на Аполона ти много леко приказвашъ“.

„О, колкото за това, не съмъ толкозъ фанатикъ“.

Свещенството ми е чиста професия, а името на Аполона не стон по-долу отъ имената на другитѣ богове. Колко олтара, мислишъ, е имало въ този Лѣсъ?“

„Не зная“.

„Точо — двадесетъ и четири, заедно съ този на мѣченика Бабила чийто срутенъ параклисъ, се вижда ей тамъ. Съ всичкитѣ тѣзи олтари азъ съмъ ималъ работа. Тѣ прѣхождатъ. Тѣ даватъ работа на пазачитѣ за малко врѣме. Но този което трае и прѣбивава и това което ме интересува е човѣшкия животъ който витае около тѣхъ. Това нѣщо е сжществувало за вѣкове. То още се показва по единъ забавителенъ начинъ прѣзъ лѣтнитѣ вечери по тѣзи сѣчести алеи. Вѣрвай ме, защото зная какво говоря. Дафне и Аполонъ бѣха само сѣнки. Но тичащитѣ като на крилѣ моме и прѣслѣдващитѣ ги юноши, свиренето и танцоветѣ, тѣзи сж реалноститѣ. Животътъ е игра и свѣтътъ весело я поддържа. Ами ти? Ти си съ натжжено лице, ти, които си тѣй младъ и гиздавъ. Да не бѣ да губишъ въ играта?“

Думитѣ и тонътъ на жреца паднаха на умствено разположение на Хермасъ както вода на огъня. Той излѣ сърцето си прѣдъ стареца и му разправи историята на живота си; дѣлността си, засѣколенъ съ най-голимъ разкошь въ бащиния си домъ; несъпротивимага привлѣкателна сила която го бѣ принудила да го напусне, когато чу Иоановата проповѣдъ за новата религия; годината прѣкарана усамотено съ постнищитѣ въ планинитѣ; строгата дисциплина въ къщата на учителя си въ Антиохия; какъ длъжноститѣ му бѣха станали огегчтели, какъ той мразеше бѣднотията и колко недоволенъ бѣ отъ службитѣ.

„А днесъ“, каза той, „сѣмъ мислилъ че азъ трѣбва да съмъ глупецъ. Животътъ ми е празенъ като киликата на отшелника. Въ него нѣма нищо освѣнъ единъ съвъ една мисль за Бога, която не ме заловлява“.

Чудноватата усмивка заигра още повече по устнитѣ на събѣседника му. „И тѣй“, каза той, ти си готовъ да се отречеши отъ тази нова религия и да се върнешъ въ религията на отца си?“

„Не, отъ нищо се не отричамъ, нищо не приемамъ. Не искамъ да мисля за това. Само искамъ да живѣя“.

„Много умѣстно желание и мисля че скоро ще го осжществишъ. Повече отъ това, мисля, че азъ мога да ти покажа, какъ да го осжществишъ“.

„Вѣрзашъ ли въ магинъ?“

„Казалъ съмъ ти вече че не знамъ какво вѣрвамъ. Днесъ не е врѣме за мене да казвамъ какво вѣрвамъ или да изповѣтвамъ нова религия. Азъ вѣрвамъ въ това което виждамъ. Желая това което ще ми причини удоволствие“.

„Много добръ“, каза стареца нѣжно, като откъсна единъ листъ отъ лавровото дърво надъ тѣхъ и го потопи въ извора, да оставимъ на страна тѣзи загадочности на вѣрата. И азъ не ги обичамъ по-малко отъ тебе. Знаешъ ли този е Касталианския Фонтанъ. Императоръ Адрианъ едно врѣме прочелъ късмета си отъ единъ листъ потопенъ въ водата. Хайде да видимъ какво този листъ ще ни каже за тебе. Ето, вече почва да пожълтѣва. Какъ тълкувашъ това?“

„Богатство“, каза Хермасъ съ смѣхъ, като хвърли погледъ на бѣдното си облѣкло.

„А его тука една пѣпка на стеблото която се постепенно угодмѣва. Що е това?“

„Удоволствие“, отговори Хермасъ горчиво.

„А пѣкъ тукъ се виждатъ слѣди отъ вѣнци по повърхността. Какъ разбирашъ това?“

„Не зная“, каза Хермасъ безъ даже да се потруди да погледне листа.

„Хайде да кажемъ сполука и слава.“

„Да“, каза странникътъ „всичко това е писано тука. Азъ ти обѣщавамъ че на всичкитѣ тѣзи нѣща ти ще се наслаждавашъ. Но нѣма нужда да вѣрвашъ обѣщанието ми. Обикновено, не изисквамъ тѣзи, на които азъ услужвамъ, да ме вѣрватъ. Такива тежки условия азъ не налагамъ! Само едно нѣщо ще искамъ огъ тебе. Този е празникътъ който вие християнитѣ наричате коледа и вие сте възприели езическия обичай да си давате подарѣци. Добрѣ, ако ти дамъ нѣщо, трѣбва и ти мене да дадешъ друго въ замѣна. Това което искамъ е много нищожно, въ сѣщностъ съ него ти най-лесно би могълъ да се раздѣлишъ“, то е една само дума — името на този, когото ти обожавашъ и комуто се кланяшъ. Позволи ми да зема нея и всичко което принадлежи ней или имѣ нѣщо общо съ нея, да я залича огъ живота и битието ти съвършено тъй че никога нѣма да има нужда да я чуешъ или изговаряшъ. Ти ще бждешъ по богатъ безъ нея. Виджъ колко ти обѣщавамъ и въ замѣна азъ искамъ само това, съгласенъ ли си?“

„Да“ шеговито отговори Хермасъ.

„Ако приемашъ тази цѣна, която е само една дума, ти можешъ да изпълнишъ обѣщанието си, ксето е само единъ сънъ.“

Странникътъ сложи дългия, студенъ и влаженъ листъ върху очитѣ на младежа. Неописумемъ болезъ ги обзе; всичкитѣ нерви въ тѣлото му се обтегнаха въ ужасна агония.

Тогава тази силна болка изчезна, като че ли нѣкой я бѣше изтъргналъ огъ него. Едно приятно чувство се усѣщаше въ венитѣ му и той падна въ дълбокъ сънъ.

III.

Горчива раздѣла.

Нѣкои сѣнища сж толкова дълбоки, щото въ тѣхъ врѣмето не може да се прѣцѣни. Тѣ сж като частъ огъ вѣчността. Подъ тѣхната вълшебна празнота единъ день е като тысяща години и тысяща години като единъ день.

Въ такъвъ единъ сънъ падна Хермасъ въ Дафненския лѣсъ. Когато заочна да дохожда на себе си той почувствува че единъ неизмѣримо дългъ периодъ огъ врѣме се бѣ изминалъ, единъ цѣлъ интервалъ огъ живота, тъй непонятенъ и неясенъ щото той не можеше да държи смѣтка за врѣмето което се бѣ изминало. Заходящето слѣнце прѣскаше златнитѣ си лъчи подъ гладкитѣ лаврови листа. Той стана и се протегна, хвана единъ клонъ и го задруса, за да се увѣри че бѣ още живъ. Тогава бързо трѣгна къмъ Антиохия, хоящъ като на пухъ.

Земята подъ него като че ли се люлъеше. Животътъ му бѣ вече промѣненъ. Нѣщо което не принадлежеше нему като че ли се бѣ изгубило; той се бѣ върналъ въ по-прѣдишното си състояние. Той усѣщаше като че ли нѣщо ще му се случи та бѣ готовъ да посрѣщне всичко. Той бѣше другъ човѣкъ, но при всѣ това нѣкакъ си познатъ на себе си — като че ли бѣ игралъ и свършилъ нѣкоя отегчителна роля и се бе върналъ въ истинското си, естествено състояние. Усѣщаше се буденъ и свободенъ, безгриженъ, безъ никакви сѣмниния и страхове.

Като доближи бащината си къща той съгледа една група слуги при входа, които бѣха въ голѣма бъркотия и смугъ. Старииятъ стопанинъ на къщата се спустана да го посрѣщне при портитѣ.

„Господарю, търсили сме те всждѣ. Господарътъ е на умирање и искаше да те види. Огъ шестия часъ по-

стояно е викалъ за тебе. Бързай, господарю, страхъ ме е че той нѣма още много да живѣе.“

Хермасъ изведнѣжъ влѣзе въ къщата; нищо не можеше сега да го очуди. Баща му лежеше на изваяно огъ слонова кость легло въ най-вжтрѣшната стая. Лицето му бѣше изпито, очитѣ му безпокойни, а тънкитѣ му прѣсти безспирно дърпаха копринената покривка.

„Сине мой“, промърмори той, „Хермасъ, синко! О, колко се радвамъ че пакъ си дойде при мене. Дълбоко чувствувахъ отсъствието ти. Моя бѣше вината дѣто те изпдихъ. Ти никога вече нѣма да ме оставишъ. Ти си мой синъ, мой наслѣдникъ. Всичко съмъ промѣнилъ. Хермасъ, сине мой, ела по-близу тукъ до мене. Хвани ме за ржката, синко!“

Младежътъ се покори и като колѣнчи до леглото, хвана бащинитѣ си студени, треперящи прѣсти въ крѣпката си, топла ржка.

„Хермасъ, животътъ прѣминава — този длгъ охолень и приятенъ животъ. Не мога да го спра. Моята религия бѣ само за политика, защото Юлианъ ми бѣше приятель. А сега той прѣмина — кждѣ? Душата ми е праздна — нищо подиръ този свѣтъ — всичко е тъмно — страхъ ме е. Но ти знаешъ нѣщо по-добро. Ти намѣри нѣщо, което те кара съ радостъ да дадешъ живота си за него — това трѣбва да е много мжно — при все това ти бѣше щастливъ. Какво е това което ти намѣри? Виджъ, азъ напушамъ всичко. Азъ съмъ ти простиль. Сега ти ми прости. Кажу ми, какво е то? Твоята тайна, твоята вѣра — дай я и на мене прѣди да си отида.“

При тази прѣсекната молба нѣкаква странна страсть на съжаление като че ли сграбчи младежа за гърлото. Гласътъ му потрепера малко когато той отговори усърдно:

„Тате, нѣма какво да ти простя. Азъ съмъ твой синъ; съ радостъ ще ти кажа всичко що зная. Азъ ще ти дамъ тайната на моята вѣра. Тате, ти трѣбва да вѣрвашъ съ всичкото си сърдце, съ всичката си сила въ —“.

Дѣ бѣше тази дума, думата която той бѣ навикналъ да изговаря всѣка заранъ и вечеръ; думата, която бѣ значила за него повече огъ всичко друго на свѣта? Какво бѣ станало съ нея?

Той се луташе изъ тъмнината която царуваше въ ума му. Прѣдполагалъ си бѣ че кога и да е ще може да я намѣри, но тя бѣ изчезнала. Нѣкой му я бѣ отнѣлъ. Всичко друго му бѣше съвсѣмъ ясно: страхътъ огъ смъртъта, усамотената душа която го умоляваше за помощъ прѣдъ бащинитѣ му очи; належашата нужда огъ утѣха и помощъ. Но тамъ, огдѣто очакваше помощъ, той нищо не намѣри; само една празнота. Думата пълна съ надежда бѣ липсала. Той слѣпишкомъ се блѣскаше да я намѣри колкото се може по скоро.

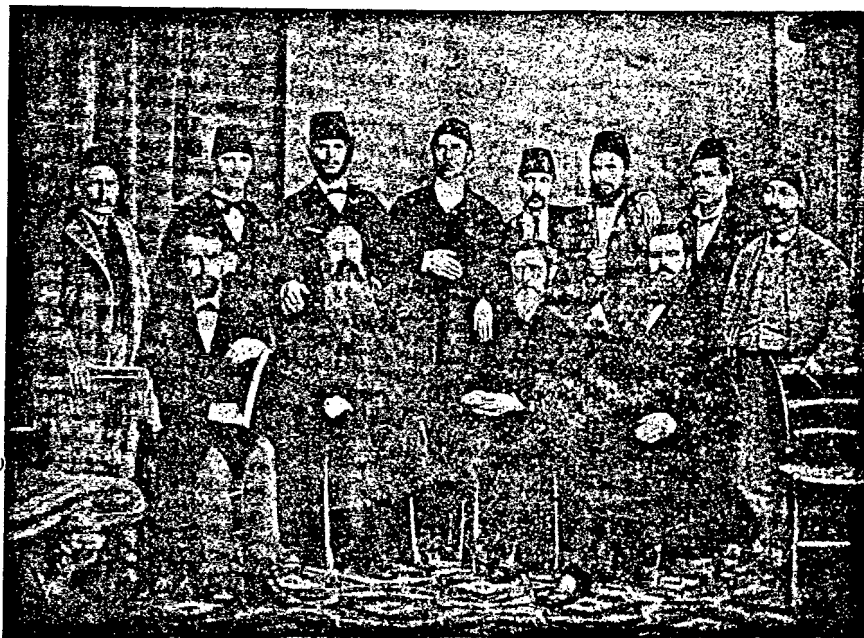
„Тате, чакай, чакай малко! Забравиль съмъ нѣщо — изхвъркнало ми е изъ ума, ще си го спомня ей сега. Има още надежда — ей сега ще ти го кажа — о, чакай!“

Костеливата ржка сграбчи неговата като менгеме; цѣкленитѣ очи се разтвориха още повече. „Кажу ми,“ пошепна стареца, „кажу ми по скоро, бързай, синко, защото азъ си отивамъ.“

Гласътъ му ослабна и се сниси. Оше веднѣжъ прѣститѣ му сграбчиха ржката и я отпуснаха. Свѣтлината въ очитѣ изгасна.

Хермасъ, Господарътъ на Домътъ на Златнитѣ стѣлпове буденъ, пазѣше стража надъ умрѣлия.

(Слѣдва).

Проповѣдници на Мет. Епис. Мисия въ 1875 г.

НЕДѢЛНОТО УЧИЛИЩЕ

Уроци отъ Евангелието на Матей.

Бѣлѣжки отъ Ф. Б. Маляръ.

Урокъ 1. Окт. 3. Разумнитѣ и безумнитѣ дѣвици. — Мат. 25: 1 — 13. (1) Господъ Нашъ ще дойде пакъ, „безъ грѣхъ, за спасение“ и ще въздигне царство което никога не ще се поклати и отъ което всичко що пакости и осквернява ще бѣде напълно изключено. Тогава свѣтътъ ще извика отъ радостъ, защото ще царува само единъ Царъ върху всички. (2) Господъ Исусъ дохожда въ велики събития, революции въ идеитѣ, падането на древни династии, и великитѣ прѣврати що промѣнятъ човѣшкитѣ убѣждения. (3) Той може да дойде при насъ чрѣзъ нѣкой внезапенъ погромъ, разрушение и смъртъ. Въ тѣзи двѣ глави, три пѣти Той ни напомня да бдимъ (24; 42, 44., 25: 13). Настроението на цѣлата църква и на всѣки христианинъ, лично е и трѣбва да бѣде очаквателно, гледайки къмъ Изтокъ отдѣто ще се яви зората. Забѣлѣжете: посрѣдъ нощъ младоженецътъ дойде, когато най-малко го очакваха като крадецъ прѣзъ ношъта! Когато часътъ за непоправима злополука и бѣдствие настигне, тогава ето младоженецътъ иде!“

Тази глава съдържа три твърдѣ важни притчи, въ всѣка една отъ които се наблѣга силно върху грѣха отъ неизпълнение длъжноститѣ. Първо имаме дѣвницата която е прѣнебрѣгнала да се снабди съ масло, слугата който не е зачиталъ интереситѣ на господаря си, и най-сетнѣ тѣзи които не сж прѣгледвали гладнитѣ, — всички тѣзи сж изключени отъ царството небесно, т. е. отъ Христовата властъ на земята. Хората осждаатъ тѣзи които вършатъ неправди, а Христосъ онѣзи които прѣнебрѣгватъ да вършатъ все що е право и добро. Не стига да си човѣкъ съ неопетненъ характеръ, чистъ отъ зло; трѣбва да имашъ въ себе си и масло. Огрицателната страна не е достатъчна, и положителната трѣбва да се намѣри въ тебе, иначе ще бждешъ изключенъ отъ Неговото Царство. Уроцитѣ отъ притчата ще изтъкнатъ най-добрѣ като разгледаме тритѣ заглавия-убийственото небрѣжение (опущение), сънътъ, и непоправимата загуба на безумнитѣ дѣвици.

1. Убийственото опущение. Нѣмаха масло. Свѣтилникитѣ прѣдставляватъ християнската професия положението ни въ църквата, членството ни заедно съ събратията и възприимането на характера и името християни. Маслото въ свѣтилника е изблика на християнско влияние върху свѣта. Маслото знаменува нѣщо отдолу. Значи да притежаваме нѣщо, дълбокъ запасъ отъ храна, която възлиза нагорѣ и се открива въ идѣтината на живота. Съ малко думи маслото въ тази притча както и въ други части на Св. Писание прѣдставлява Св. Духъ. (1 Иоан. 2: 20).

Има хора които въ време на прѣходни религиозни движения се разчувствуватъ до тамъ щого изглеждатъ като да иматъ истинската религия; но за жалостъ всичко това като плитко, изфирява за малко време като че нищо не е имало. Тази е причината за неупѣха на сѣмето що падна на каменита почва (Мат. 13: 20). Ето защо нѣкой които ужъ сж изчовѣдали, но не сж се задълбочили ще бждатъ изпждени вънъ.

Нѣкои винаги отдаватъ важностъ на свѣтилника и фитиля като внимаватъ на външното поведение и говора, но имъ липсува дълбочина и постоянство; религиознитѣ имъ животъ има само външенъ изгледъ безъ нищо въ сърдието. Колкото и да изглеждатъ добри на гледъ, тѣ не черпятъ благочестието си отъ сношение съ Христа, но отъ тѣхнитѣ собствени старания и рѣшения. Всичко се върши отъ вънъ за угода или показъ прѣдъ хората а не въ вътрѣшното прѣдъ Бога.

Скрѣбно е да се мисли колко дълго тази самонзамама може да продължава. Може да трае до дѣто душата посрѣшне Христа. Тѣзи бѣзумни дѣвици като че ли не виждѣха опасността си до самото дохождане на младоженеца. Има опасностъ да не би петъ на всѣки десетъ отъ църковнитѣ членове които изглеждатъ ужъ чисти и усърдни както и другитѣ, бждатъ съвършено измамани, и да продължаватъ въ това състояние до като се разбудятъ до самото дохождане на младоженеца. Не е добрѣ да даваме широкъ просторъ на аналогията, но пакъ много отъ притчитѣ се вижда да учатъ този урокъ. Всичкитѣ риби се уловили въ мрѣжата, но много отъ тѣхъ трѣбваше да се изхвърлятъ вънъ. Пилѣелитѣ раснаха заедно съ житото, но своеврѣменно трѣбваше да се събе-

ратъ и изхвърлятъ въ огъня. Козитѣ бѣха измѣшани съ овцитѣ, додѣто овчарьтъ ги отлѣли (Виж. 2 Кор. 13; 5).

Сънятъ. Спането не бѣше най-доброто, но пакъ за това нѣма обвинение. Поради бавенето свѣтилниците почнаха да угаснуватъ и бляситѣ зеха да омалнѣватъ. Може би съ това Господь Исусъ искаше да ни внуши че дождането Му може да се забави повече съ прѣсмѣтанята на ранната църква и впоследствие църквата може да изгуби до нѣкъдѣ ожидателния си духъ. Нѣкъ обрнемъ внимание тукъ на разлуката между дрѣмката на петьтъ разумни и съня на петьтъ безумни. Всинца знаемъ що е дрѣмка. Въ бдението ние позадрѣмваме, но въ това състояние, ухото е винаги будно да чуе първата стѣпка или тропотъ. Когато Духъ Свети е въ сърдцата ни, може да не изглеждаме винаги болри и опулени, но пакъ винаги сме готови. Въ дълбокия сънь на безумнитѣ дѣвици ние виждаме летаргическия сънь на плътското спокойствие, тежкиятъ сънь на хладнокрѣвието и забравливостята. Той е като снането на царь Саула (1 цар. 26: 7).

Невъзвратимата загуба. Нощниятъ викъ се послѣдва изведнѣжъ съ дождането на младоженеца. Нѣмаше никакъвъ промежутъкъ. Забѣлѣжете внезапността, страховитото разбудяне, уплахата отъ замѣждѣлитѣ свѣтиници, отчаяния викъ на трепетъ и ужасъ, и позива на безумнитѣ къмъ разумнитѣ. Благочестивиятъ животъ на другитѣ не ще ни послужи за нищо въ послѣдната минута. Всѣки трѣбва да отговаря за себе си. Дѣтето не може да влѣзе въ присѣствие о Божие чрѣзъ религията на родителитѣ която имъ е коствувала безъ брой съзри и кръвь. Всѣкой трѣбва да има Божия благодать за себе си. Дугенитѣ сж били затворени като на праздникъ т! е. неизчерпаемиятъ изворъ на Божията благодать която се добива безъ злато и безъ пари не бѣше вече достъпна. Прахосагъ ли се случантѣ на сегашния животъ, нѣма вече надежда. Загубата е невъзвратима.

Урокъ 2. Окт. 10 Притчата за талантитѣ. — Мат. 25: 14—30.

Тази е срѣдоточната притча въ тази глава. Тя слѣдва изведнѣжъ притчата за дѣвицитѣ: първата прѣдставлява църквата когато се нам ра въ *очакване*, а втората когато е на работа. За сжщитѣ хора се говори и въ Десетьтъ Дѣвици и въ талантитѣ. Ако имаме въ себе си Духъ Свети, ние ще можемъ да употрѣбимъ разумно и талантитѣ си. Постави се въ прави отношения съ Христа и тогава ще си въ състояние да вършишь работа за която нече се срамувашъ когато дойде Той.

Тази притча не е сѣ една и сжщата съ онази за мнаситѣ (Лука 19: 11) Въ тази послѣдната на всѣки отъ слугитѣ е повѣрена сжщата сума само, че всѣкой отъ тѣхъ я употрѣбява различно. Въ притчата за талантитѣ двамата иматъ различни суми, но стразмѣрно тѣ проявяватъ сжщата вѣрность. Така че сжществува голѣма разлика между мнасата отъ благодать дадена всѣкому, и различающитѣ се дарби или способности повѣрени намъ за служение въ царството Христово.

I. Несполуката му. Той не сполучи, не защото нѣмаше талантъ — тѣй като всѣки единъ отъ слугитѣ имаше най малко единъ; не защото нѣмаше случай или благоприятие, тѣй като господарьтъ се завърна слѣдъ дълго отсъствие, не че бѣше безчестенъ понеже притежательтъ зе таланта на дирѣ; не че бѣше немарливъ, понеже го бѣше скжталъ въ кърпа; не че нѣмаше откъдѣ да приеме съдѣйствие за да увеличи имота, защото господарьтъ каза че той би могълъ дл го вложи въ банката дѣто и най малкитѣ влогове даватъ извѣстенъ доходъ. Въ притчата банката е въ сжщностъ църквата, банкеритѣ сж църковнитѣ служители и банковиятъ капиталъ е

съвокупната работа що върши едно християнско общество за Бога. Намиратъ се много хора на които липсува починъ или енергия за да прѣдприематъ нова работа за Бога, ала биха постигнали много нѣщо, ако вложеха малкото съ което разполагатъ въ сдружената кооперация на своитѣ ближни.

Явно е че този човкъ имаше случай да стори добро, и възложность да реализира случая; той не бѣше лошъ човѣкъ, недобросъвѣстенъ, безчестенъ, но той посрѣшна несполука, защото бѣше лѣнивъ — нерадивъ с други думи, не му горѣше сърдцето да извърши най-добрѣ работата си. И защо? За вѣрване е че той се чувствуваше уморенъ и обезсърченъ за дѣто можеше да постигне толкозъ малко. У него липсуваше потикъ къмъ грамаденъ напрѣдкъ. Нѣкои люди приличатъ на онзи часовникъ който не искалъ да удря защото не можель да удря винаги дванадесетъ Мждруватъ си ей тѣй: „сега, да можехъ поне да извърша нѣщо велико, да ми се удалеше нѣкой особенъ случай да се издигна, тогава си струва да си дамъ труда. Но за какво ми е да се главоболя съ такъвъ дрѣбенъ „талантъ?“ Такива хора хранятъ неприязнени чувства къмъ Бога: знаехъ те че си жестокъ човѣкъ.“ Тѣ роптаятъ противъ Бога за дѣто имъ далъ ограничени дарби.

II. Отнемането на таланта. Царьтъ дойде! Гласътъ му се слуша като весело говори въ палатата. Вие можете да си прѣдставите засмѣяното му лице като единъ слѣдъ другъ слугитѣ дождатъ и всѣкъ дава своя добръ отчетъ, Колко много спечелиха единтѣ! А колко много изгуби другиятъ! Въ поздрава които имъ отправи се съ държатъ петъ нѣща:

1. „Добрѣ рабе добри.“

2. **Точната му оцѣнка.** „Рабе, добри и вѣрни“ думи които се отправиха еднакво къмъ човѣка който припечели още петъ таланта както и къмъ онзи който притури два. Кржгътъ въ окото на мушицата е тѣй чисгъ и съвършенъ както хоризонта. Слънчевиятъ лъчъ що минава прѣзъ цѣпнатината на вратата съдържа сжщитѣ призматични цвѣтове, както и онзи що минава прѣзъ отворения прозорець.

3. **Повишение.** „Надъ много щете поставя“. Когато господарьтъ дойде при насъ, или ние отидемъ при Него, службата ни ще продължава безпрѣятствено, само че при по добри условия и при несравнево по благоприятни случаи.

4. **Съчувствието му.** „Влѣзъ въ радостята“ т. е. „Научи се какво зная и какъвъ възторгъ опитвамъ азъ като върша волята на Отца. Пийге отъ моята чаша на благословение“. „Огъ рѣката на твоитѣ сладости ще ги напоишь.“

5. **Увеличение на сила.** „Дайте го на тогози който има изобилно.“ Това което имашъ употрѣби го — Малката дарбица за молитва, малката способность за говорене, малката сумица пари, малкото влияние. Употрѣбявай ги всѣки дневно. Не пропускай ни единъ день да замине безъ да употрѣбишь таланта си въ вършене добро. Тогава и за тебе ще се каже: „ще му се прѣумножи.“ Всички тѣзи, човѣкътъ съ единия талантъ пропусна и то поради лѣнността си.“ „Рабе лукави и лѣнни.“

III. Осжждането му. Земете отъ него таланта. За да влѣзне прѣсждата въ сила, нѣма нужда да се чака свѣршъка на живота. Това що оставаме въ немара се отнема отъ насъ по силата на единъ неизбеженъ процесъ на природния законъ. Мравкитѣ въ мравуника, поради неупотрѣба на зрѣнието си, изгубватъ го и ставатъ слѣпи. Прѣнебрѣгнешъ ли нѣколко пѣти прочита на Словото Божие, ти ще изгубишь охотата си за него. Напустинешъ ли християнскитѣ си длѣжности, ти ще станешъ духовно

парализиранъ и негоденъ за нищо. Спри да упражнявашъ вѣрата си, и тя не ще захвѣне съвѣтъ да издѣриша. Когато прѣзъ врѣме на френската Революция, вратитѣ на Бастилията се отвориха, нѣколко мрачни фигури се измѣкнаха оттамъ. Повечето бѣха идиоти; само малцина спазили умственигѣ си сили и то като се трудили усилено да прѣсмѣтатъ суми и да разрѣшавагъ проблеми. Да не е била тази работа, и тѣ биха се умоповѣрдили. „Вншната тъмнота“ символизира безизходно очтаване.

Урокъ 3 Окт. 17. **Послѣдниятъ Сждъ.** (Мат. 25 : 31—46). **Синъ челоѳчески става Царь Сждия.**

Пълната човѣшка страна въ Исусовия животъ изтъкна най-вече прѣзъ послѣднитѣ дни на земното Му служение; но въ никой другъ случай не говори той тѣй откровенно за Божественитѣ си прерогативи както въ този. За послѣднитѣ нѣколко дена като нѣмаше дѣ глава да подклони, Той спеше на отворено (Иоан. 7:53, 8:1) и поиска да направи закуска отъ плода на едно дърво край пѣтя. (Марк. 11 : 12, 13). Той зе въ заемъ осела на който възседна въ смирено тържество, сждо и горницата дѣто ядоха пасхалната вечеря. Но той знаеше че е Царь, който единъ день щѣше да седне върху прѣстола на славата си когато всичкитѣ народи ще се събератъ както стадото се събира при овчаря вечерно врѣме.

2. Сега, той бѣ обиколень само отъ шепи слѣдователи; вчера едва една малка група галилейски селяни го придружиха въ тържественото му влизане; а на утрото едно събрание отъ петъ стотинъ братия щѣха да изповѣдатъ името Му и да се сметатъ като плодъ на Неговия животъ (1 Кор. 15 : 6). Но най-послѣ Той щѣше да бжде обиколень отъ всичкитѣ свети ангели и най възвишенитѣ небесни сждества щѣха да Му отдадатъ почете.

3. Той бѣ седналь върху една канара подъ Иосафатовата долина дѣто споредъ вѣрванята на еврейгѣ имаше да се извърши най-послѣдния сждъ; само че мѣстото ще се обърне на единъ славенъ тронъ; и скромното му облѣкло щѣше да се измѣни въ славата и блѣсъка на Прѣображенската гора. Като Синъ Челоѳчески, Отецъ бѣше възложилъ на Сина всѣка сждба и бѣ опрѣдѣлилъ день въ който ще сжди свѣта съ правда (Иоан. 5 : 22; Дѣян. 17 : 31).

Синъ Челоѳчески отождествява себе си съ човѣшкитѣ скърби и лишения. Думитѣ: Тѣзи мои братия прѣдставляатъ три класи : (1) апостолитѣ и ученицитѣ въ лишенията що имаше да „осрѣщнатъ“; (2) Иудейгѣ които стоятъ въ сждото отношение къмъ Него както Якововитѣ синове къмъ Иосифа, първия министръ въ Египетъ; (3) всичкитѣ гладни, жадни, бездомни, голи, болни и затворени по цѣлия широкъ свѣтъ. Нѣма сградалець кждѣ да е, кога да е за когото Господъ Исусъ не се грижи. Главата чувствува болежа на удоветѣ, даже на най-малкитѣ. За тѣзи послѣднитѣ, най-вече, Исусъ искаше да говори. Той дава ясно да се разбере че ние не трѣбва да прахосваме нашата любовъ къмъ Него въ въздишки, сълзи и копнѣния за дождането Му, но той ни заповѣда, *заради Него*, да отидемъ по цѣлия свѣтъ и да служимъ на всички които сж въ нужда.

Прочее, ние трѣбва да правимъ разлика между общата благотворителность и християнското челоѳколюбие. Не стига човѣкъ да е само съ меко сърдце: при гледката на мизерията да отвори джоба си или да метне по нѣщо за бѣднитѣ когато силенъ студъ нападне. Кой да е добросърдеченъ човѣкъ би сторилъ това. Важното нѣщо е задъ всѣкой страдащъ и нуждающъ се да видимъ Христа и заради Него да му помогнемъ (Мат. 10 : 40—42). Вършимъ повече отколкото знаемъ. Въ края на краищата когато влѣземъ въ свѣта на реалното, ние ще останемъ

смажни когато намѣримъ че даже съ най-проститѣ нѣща сме служили на Исуса. Малката усмивка за насърчение, сълзи отъ съчувствие, уломѣкъ хлѣбъ, чаша студена вода, прибиране нѣкой бездоменъ подъ покривъ, отсгжпване другиму мѣстото си на трапезата, блага дума и миль погледъ къмъ вѣстникарчето на улицата. — всички тѣзи и други, ако сж сторени отъ любовъ за Исуса, тѣ ще оставатъ неизгладими помени въ сърдцето Му. Само когато застанемъ прѣдъ послѣдния сждъ, ние ще разберемъ какъ той е бѣлѣжилъ, прѣдѣнявалъ и приемагъ нѣща вършени за Него, но които ние сме забравили. Христосъ не ще помни грѣховетѣ ни, ако сме ги изповѣдали и сме потърсили очищение чрѣзъ кръвта му, но Той никога не ще забрави ни едно дѣло сторено отъ любовъ за Него.

Всичкитѣ характери ще попаднатъ подъ двѣ раздѣления. Има овци и кози но нищо друго по между имъ. Върху катакомбитѣ, Спасителтъ е прѣдставенъ съ яре на рамото си. Ако и да е принуденъ да осжди, пакъ Неговото сърдце копнѣе да избави както въ Марко 10 : 21. Колкото повече жтѣвага се бави и отлага, дотолкозъ по-явно житото и плѣвелитѣ се явяватъ. Съкровени дълбоко въ сърдцата на истинно религиознитѣ хора сж коренитѣ на вѣрата и любовта къмъ Бога; въ всичкитѣ си мисли и пѣтиша тѣ се ржководятъ отъ желанието да Му служатъ. Има другъ видъ хора на свѣта — прави и добри, но безъ никаква грижа или мисль за Бога. Каквито и да сж или каквито и да вършатъ все си личи че имъ липсува важниятъ корень който е единствената гаранция за дълбочина и растение. Не е ли тази сждествената разлика между едни които се наричатъ овци, а другитѣ кози? Има много нѣщо достойно за прѣпорѣка и почете у нѣкои хора които сж благи единъ другиму, но не и къмъ Бога, хора които почитатъ единъ другиго си освѣтънъ Бога, които се старятъ да си угождаватъ взаимно съ изключение къмъ Бога. На другата страна дѣто има истинска любовъ къмъ Бога, ще послѣдва неминуемо изявление на тази любовъ спрѣмо окръжающитѣ ни. — Хората се разпознаватъ отъ плодотѣ. Безполезно е да казваме на Исуса „Господи, Гооподи“ и да не живѣемъ за цѣльта когото Той ни посочва.

Положението ни въ бждещето ще зависи отъ характера който проявяваме въ тукашния животъ. Отиване въ животъ вѣченъ или въ осждение вѣчно зависи отъ характера който е билъ изграденъ изсрѣдъ малкитѣ и голѣмитѣ дѣла на всѣкидневния животъ. Едно умствено запознаване съ християнството не е достатъчно. Едната рѣшителна дума е *мене* — отношението ни къмъ Христа. Какво съзнание на Божеството се крие въ тази дума. Колкото за човѣшкия си духъ, Господъ Исусъ е най-кроткия и най-смирения между челоѳческитѣ синове но той съзнаваше че бѣше Господъ отъ небето. Между приемането му и отхвърлянето му има вѣчна разлика както двѣ желѣзнични линии които се дѣлятъ при една точка и отиватъ точно въ противоположно направление.

Урокъ 4. Окт. 24. **Прѣговоръ.** — (Лука 9 ; 51, 52) Този текстъ изтъква прѣдъ мисльта на Христовото земно служение за шестѣтѣ послѣдни мѣсеци начиная съ прѣображението до разпятието на Голгота включително. Колкото за онова що Го чакаше въ бждеще. Той нѣмаше никакво съмнѣние, и за това се изказа много ясно и опрѣдѣлено (Лука 9 ; 22—27). Той умрѣ защото прѣдпочете да умре. Мжченицитѣ умирагъ, защото нѣматъ другъ изходенъ пѣтъ, а Христосъ умрѣ отъ желан е. За това Той дойде на този свѣтъ. Мисльта за кръста хвърляше черни сѣнки върху душата Му.

Описанието въ Марк. гл. 10 : 32 е много трогателно. Почти е възможно да си нарисуваме тази картина! Пѣтъгъ

върви изъ стърмнини съ изнурение на силитѣ, но Господь Исусъ е толкозь погълнать отъ прѣдстающитѣ мисли и събития шото не обръщаше внимание на окръжаващитѣ Го затруднения. Той бързаше да върви напредъ, дотолкозь шото Дванадесетитѣ неможеха да вървятъ съ Него заедно. Тѣ слѣдваха изродирѣ Му обзетъ съ страхъ и трепетъ. Но ето че Той се спира, повиква ги при себе си за да чуятъ още нѣкои подробности за онова що ги очкаваше (Марк. 10: 33, 34).

Важно е да се забѣлѣжи какъ цѣлото това послѣдно патуване бѣше прѣпълнено съ молитва. Още отъ самото начало на своето служение Господь пншъ прѣкарваше дълго врѣме въ молитва (Марк. 1: 35); но споменъ за Неговитѣ молитви се най-много срѣщатъ въ послѣднитѣ глави Тѣкмо когато бѣше на самѣ въ молитва се повдигна въпрѣса за Неговото сжщинско естество (Лука 9: 18). Пакъ въ врѣме на молитва стана Неговото прѣображение (Лука 9: 29). Когато се намираше на молитва въ едно мѣсто, единъ отъ ученицитѣ насърденъ отъ примѣра Му каза: „Господи научи ни да се молимъ“ (Лука 11: 1). Сжщеврѣменно той изговори нѣкои отъ Неговитѣ чудесни притчи за какъ трѣбва да се молимъ (ст. 5—13). Евангелистъ Матей въ (18: 18—20) ни дава другъ ключъ за молитвения духъ прѣзъ тази часть на живота Му, а Лука въ гл. 18; 1—14 допълня сжщата повѣсть. Като да е искалъ Господь Исусъ да ни научи че въ врѣмена на особни мжнотии и болки, ние трѣбва да се прѣдаваме ний много на молитва. Чудесното изнамиране наречено безжиченъ телеграфъ посрѣдствомъ което можемъ да се сношваме съ приятелитѣ си безъ нѣ какъвъ видимъ каналъ, най-добрѣ пояснява какво нѣщо е молитвата. — Когато нашитѣ сж сърдца въ хармония съ Божието сърдце т. е. когато любимъ съ чиста и безинтересна обичъ, най-малкиятъ изразъ на нашитѣ желання достига до Него.

Всички тѣзи точки могатъ да се пояснятъ тѣй шото ученицитѣ да разбератъ че въ молитвата ние не изговаряме само думи които се губятъ въ въздуха, но че ние дѣйствително се сносваме съ Бога и приемаме отвѣтъ и отговори отъ Него. Понѣкога Той ни казва: „Не се моли вече за това“, но това е когато молитвитѣ ни не сж били въ съгласие съ Неговата воля, а това ние изобицо узнаваме слѣдъ като сме се молили нѣколко пжти (Иак. 1: 6).

Този животъ на молитва помогна на Исуса да обърне лицето си и да потегли за Иерусалимъ. Той знаеше всичко що го очкаваше тамъ. Но добрѣ е казалъ Исая: Той постави лицето си както кременъ (Иса. 50: 7). Най-чувствителнитѣ и най-нѣжнитѣ натури потреперватъ при приближаването на срама и страданията, но Господь Исусъ като изпълненъ съ безпрѣдѣлна любовъ къмъ всинца ни, не се поклати ни заминута. Той бѣше обзетъ отъ една всеподавяюща цѣль. Заради прѣдлѣжашата Нему радость прѣтърпѣ кръсть, като прѣзрѣ страма за да стори волята на Отца и да отвори Царството за всички въруващи. Павелъ бѣше обзетъ отъ сжщото чувство когато каза: „Любовьта Христова ме принуждава“ т. е. тази сжща любовъ която накара Исуса да умре горивъ моето сърдце. Въ таква примѣри както мѣката която жертвува всичко за дѣтето си; патриотътъ който съ гордость умира за отечеството си; съпругътъ който съ готовность дава живота си за съпругата си — всички тѣзи до известна степенъ показватъ сжщата любовь. Ала никой не е отишелъ до тамъ както Исуса който като добъръ Пастиръ, видѣ вълка че иде, но не побѣгна.

Ето какво значеца думитѣ Му които отправи къмъ Иаковъ и Иоана че не знаехъ на кой сж духъ (Лук. 9: 55). Тѣ говорѣха както онѣзи които бѣха въдушевени отъ стария редъ на нѣщата както Илия, за примѣръ (4

Цар. 1: 10, 12). Обаче Той бѣ дошелъ да въведе новъ редъ на нѣщата, и съ такъвъ духъ: Той бѣ напоенъ. Нему се виждаше странно да говорятъ за огнь и разорение, когато Той мислѣше само за огъня на любовьта. И дѣйствително когато се възнесе, Той изпрати огъня на Духъ Свети върху самитѣ тѣзи села (Дѣян. 8: 25). Такъвъ е духа на ншето врѣме. Синъ Человѣчески не дойде да развали но да спасе.

Колко ужасно нѣщо когато сърдцето на Спасителя бѣше пълно съ любовь, Самарянитѣ не рачиха да Го приематъ защото отивалъ къмъ Иерусалимъ. Въ прѣдшествувашето чудо Той се показа готовъ да пострѣшне съ радостъ всички които олекчаватъ страдащото челоуѣчество. За жалость човѣкъ оцѣнява толкозь малко любовьта която свѣтзва всички въ едно, и е толкозь завистливъ и дрѣбнавъ, шото е готовъ да пакости, да отказва Божията любовь която е тѣй широка и всеобемлюща. Намѣри се едно село да обвинява Христа въ погрѣшка за дѣто показвалъ милость и грижа за единъ градъ. Нека се пазимъ отъ тѣсногърдия егоизмъ.

Урокъ 5 Октомври 31. — Помазанието на Исуса. — Мат. 26: 1 — 16.

Господь Исусъ бѣ пристигналъ отъ Идумеа въ Витания, но вѣка вѣроятность, въ петъкъ прѣди Страстната Седмица. Цѣлятъ сжботенъ день Той прѣкара съ любящитѣ отъ това тричленно сѣмейство. Вечерята Му сложиха трапеза, и понеже тѣхната кжща бѣ малка побемъ, тѣ потърсихъ улеснение отъ Симона ирѣкжжения, който бѣ изцѣленъ отъ Исуса. Не е мжчно да си прѣдстаимъ селската кжща съ голѣмата стая, низкитѣ трапези и легла на около; тамъ е Лазарь наскоро оживѣлъ отъ мрѣвитѣ; Мария съ нейното чувствително сърдце; Марта винаги заная съ кжщна работа; Симеонъ; апостолитѣ; нѣколко приятели отъ Иерусалимъ, и една група селяни която стоеше на вратата и около прозорцитѣ. Вечерята бѣше много проста: хлѣбъ, сочива и плодове. На свършъка, Мария става отъ мѣстото си, и при явно душевно склпение, изважда твърдѣ красивъ алавастренъ сждъ съ шжпо миро нарѣдъ, счува го и излива благоуханното миро първо върху главата на Учителя и сетнѣ върху краката Му.

Мария. *Драгоценнѣто и твърдѣ скжло миро* свидѣтелствуваще за материалното богатство на сѣмейството, а така сжщо и за любовьта имъ къмъ Исуса. Дори къмъ послѣднитѣ дни на Римската Империя хората въ най-богатитѣ домове почнаха да употрѣбаватъ такива скжпи помади.

Това бѣше най-голѣмиятъ ѣ даръ. „Тя стори това което можеше.“

Това бѣше послѣдствие на нейния замислюватъ умъ. Марта я изобличи за малката ѣ помощъ, но не ѣ идеше на ума че като сестра ѣ сѣдѣше да слуша при носетѣ на Исуса, Мария намисли да извърши едно дѣло, което не само домътъ щѣше да изпълни съ благоухание, но и свѣта, а часть отъ аромата щѣше да остане върху косата и тѣлото на Господа Исуса за да благоухае и въ двѣра на Каиафа, дѣто Му нанесоха нѣколко удари. Възможно е дори и на кръста миропомазаното но измжчено тѣло да издаваше сжщата приятна миризма. Тихи, злѣ разбрани хора, които ужъ развиватъ слаба дѣятелность, въ известни моменти се разбуджатъ и извършватъ дѣла що надминаватъ обикновенитѣ както бѣлитѣ снѣжни върхове надъ долинитѣ.

Това бѣше изразъ на обожателна любовь. Той имъ бѣше винаги познатъ каго Учителъ. Съ това име и Марта се бѣше отправила къмъ Него. Но напоследъкъ за тѣхъ Той бѣ станалъ Христосъ. „Вѣрувамъ че ти си

Христосъ Синъ Божи“, а като вѣнецъ на всичко, слѣдъ Лазаревото въскресение, Той бѣ станалъ „въскресието и живота“ (Иоан. 11: 24, 27, 28). Той бѣше всичко за нея, и тя Го любѣше самоотвержено щото бѣше готова да принесе най-сѣпния си даръ. Нѣма съмнѣние че тя се оскърби отъ думитѣ на Иуда, но нейната света любовь бѣше доволно силна да прѣдолѣе надъ всичко това стига да можеше да Му угоди. Слѣдъ единъ горещъ позивъ за пожертвование по мисионерското дѣло, една вдовица, която нѣмаше пари да даде, дойде на утрото при мене заедно съ единчката си дѣщеря и каза: Нѣмамъ пари или драгоцѣности за да дамъ на Господа, но дѣщерями отдавна настоява да стане мисионерка, и слѣдъ като слушахъ това що говорихте снощи, азъ съмъ готова да дамъ съгласието си.“ Не бѣше ли това нейниятъ алавастренъ сѣдъ съ скѣпо миро?

Иуда. Когато Иуда най-напрѣдъ се свърза съ Исуса, Той се намираше на върха на своята популярностъ, ала онова що се описува въ шестата глава на Иоана — онази сцена въ синагогата промѣни всичко, та Иуда отрано почна да зима мѣрки за да използува за себе си печалната катастрофа. Той прѣвъ даде поводъ за негодувание и критика на Марииното дѣло (Иоан. 12: 4). Иуда не се осмѣли да излѣзе съ явно нападение противъ Мария но изказа негодуванието си въ видъ на съжаление за сиромаситѣ. Не че го бѣ грижа за сиромаситѣ, защото той истогоянно крадеше Христа и неговитѣ бѣдни братия. Достѣтъчно бѣ да загатне че Марииното дѣло не бѣше тѣй добро както изглеждаше. За жалость нѣколко души отъ апостолитѣ се увлѣкоха и дадоха подкрѣпа на това крайно неумѣстно оплакване. Но това тѣ сториха отъ лекомислие и слабо схващане Исусовата слава. Прѣвъ сѣщата нощъ Иуда се изкрадна и прѣвъ долината, той отиде да уговори съ членовеѣ на Санхедрина за да имъ продаде Исуса за 30 сръбърници (около 75 лева).

Христосъ. Той защити дѣлоло на Мария. „Оставете я“, каза Той. Защо ѣ досаждате, добра работа стори.“ Често пжти и самитѣ християни сѣ готови да критикуватъ огромни разности за разкошна украса на църквитѣ, за сѣпни музикални орждия и други. Господъ Исусъ цѣни всѣкой изразъ на лична любовь, както и Давидъ дѣлото на онѣзи храбри маже, които съ рискъ на живота си му донесоха вода отъ Витлеемския кладенецъ. Онова дѣло, това, и ранната посѣта на жениѣтѣ на гроба Господень, служатъ като най-добри образци за онава що любовьта може да стори.

Той не прѣнебрѣгна нуждитѣ на сиромаситѣ. Тукъ Исусъ обясни че главниятъ источникъ на християнството не е заинтересовано благодѣяние, но е лична любовь къмъ Него. Това повече отъ всичко трѣбва да се цѣни и подѣржа. Прѣобладавали това чувство, нѣма нужда отъ никакво смущение за сиромаситѣ. Тѣзи които любяѣтъ Христа никога не ще се покажатъ хладнокрѣвни къмъ бѣднитѣ Му братия.

Той добръ изтълкува побужденията ѣ. — Като каза: „то е за погребението ми“. Единчка Мария отъ всичкитѣ му привѣрженици най-добръ разбра често повтарянитѣ му думи за приближаващето разпятие като прѣдвиздаше че посрѣдъ ужаснитѣ страдания не щеше да се удаде възможность на любящитѣ го да Му сторятъ каквото могатъ. За това тя се погрижи да му се отдаде приличната почетъ и знакъ на любовь прѣди да настѣпи смъртъта. Отъ своя страна Господъ Исусъ ѣ даде прилично и постоянно мѣсто въ църквата и прѣдсказа какъ дѣлото ѣ прѣвъ бѣдешитѣ вѣкове ще слѣдва да вдѣхновява всички чада Божи къмъ истинско добротворение. Достойно за забѣлѣжане е че двѣ жени помазаха Господа

Исуса: жената грѣшница, и Мария чистата светица (Лук. 7: 31). Тѣ се срѣгнаха: признателностьта на спасената грѣшница съ идеалната прѣданость на Лазаревата сестра.

Вжтрѣшенъ отдѣлъ.

Къмъ четцитѣ на Христ. Свѣтъ. Обаждаме на абонатитѣ на Христ. Свѣтъ. и на всички наши приятели че Редакцията и Администрацията на списанието се прѣмѣсти на ул. Врабча № 2, София.

Умоляваме още еднѣжъ всички неизплатили абонати да побързатъ съ внасянето на абоната на горния адресъ чрѣвъ пощенски записи или пощенски марки. Гербови марки не се приематъ.

Нашитѣ картини. Въ настоящия брой на Хр. Свѣтъ даваме двѣ картини: едната прѣдставлява първитѣ амер. мисионери и първитѣ туземци работници на Методистската Еписк. Мисия въ България прѣвъ 1875 г. или прѣди 35 год. Съ изключение на двама американци и единъ българинъ, всички тѣ сѣ отишли на своята награда. Между подобренията които тѣкмиѣ да въведемъ въ списанието прѣвъ идната година е и даването по една биография заедно съ протрета на всѣкой единъ отъ починалитѣ туземни и инострани работници въ Сѣверна и Южна България. Освѣнъ интереса и вдѣхновението отъ недалечното минало, тѣзи свѣдения и материали ще послужатъ за съставяне историята на евангелското дѣло между нашия народъ. Въ идния брой ще дадемъ въ иллюстрация прѣводчитѣ на Българската Библия на работа.

Другата картина е ликътъ на прочутата и скоро починала англичанка сестра милосердия Г-ца Флоренсъ Нантингейлъ. Животътъ ѣ е пълень съ интересъ.

Датата на полугодишната конференция въ Свищовъ погрѣшно съобщена за 5 Окт., ще се отвори точно на 4. Очакватъ се да присѣтствуватъ всичкитѣ проповѣдници на Методисткитѣ Еписк. Църкви заедно съ надзирателя Дръ Е. Е. Каунтъ. Ще се изпълни програмата отъ миналата година. Търсятъ се усърдитѣ молитви на всички чада Божи върху тази конференция и нейнитѣ събрания. Нека за това се държатъ особни молитвени събрания съ пълно увѣрение че Богъ ще излѣе Духа Си върху работницитѣ и църквитѣ.

Американскитѣ училища. Американскитѣ дѣвически заведения въ Ловечъ и Самоковъ, както и Американската Мажка Гимназия въ послѣдния градъ сѣ прѣпълнени съ ученици. Този многоугѣшгелень фактъ иде да ни увѣри че мнозина отъ българскитѣ граждани покрай умствената просвѣта, търсятъ за чадата си и възпитание. Не може да се откаже че освѣнъ домакинската и индустриалната подготовка, въ тѣзи заведения се полагатъ голѣми старания за образуването на добри характери. За и. д. директоръ на Амер. М. Гимназия е неуморимиятъ мисионеръ Г-нъ Робертъ Томсънъ. Каго отбѣлѣзваме горни отраденъ фактъ, пожелаваме на тѣзи заведения една благополучна и плодovitа учебна година.

Есенната Конференция на Южно-Бѣлг. Евангелски Църкви ще се държи на обикновеното врѣме къмъ края на Октомври въ Станимака дѣто е била показана. Намѣрило се е запо-добръ тази година двѣтѣ конференции — Източна и Централна да засѣдаватъ заедно. Нѣмаме програмата на рѣцѣ, но увѣрени сме че се зи-

мать мѣрки за да се гурягъ на разискване и м литва прѣдъ Бога прѣдмети отъ първостепенна важность за духовното съживление на църквитѣ. Между жизненитѣ въпроси що затрогватъ всинца ни и се изпрѣчватъ прѣдъ и съ за разрѣшение е онзи за слабляне църквитѣ съ млади и подготвени работници. При разискването не трѣбва да се забравятъ много важнитѣ думи на Нашия Спасителъ изказани въ обстоятелства подобни на днешнитѣ: „Жетвата е много; а работницитѣ малко; за това Молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници за жетвата си. Да, евангелскитѣ църкви въ Бъ гария се нуждаятъ отъ работници изпратени отъ Бога и помазани отъ Духа Божи; а това ще се постигне и несправлено повече чрѣзъ усърдна молитва. О, каква голѣма нужда се усѣща на врѣдъ отъ духовно разбуждане!

Албанскитѣ мисионеръ Г-нъ Ериксънъ настаненъ нѣщо прѣди двѣ години въ чисто албанския градъ Елбасанъ — Албания е билъ заставенъ напоследѣкъ отъ турското правителство да се дигне оттамъ заедно съ съмѣстното си. Каго общо правило американскитѣ мисионери не се боятъ отъ заплашвания и разни реакционни мѣрки знаеици че всичко ще бжде сторено за продължаване почнатата работа. Учимъ се че Г-нъ Ериксънъ билъ повиканъ и щѣлъ да се завърне въ Америка. Въпрѣки тази неоправданъ намѣса на правителството, Г-нъ Кенеди отъ Корча въ едно свое писмо описва Албания като страна чудесно достъпна за мисионерска работа. Той казва че нуждата отъ религиозна книжнина била въпийоща. За тази цѣль Британското и Иностранно Дружество туку що е настанило въ Витоля една голѣма печатница за приготвление Библията на албански. Народитѣ жадува за училища и книжно учение. Голѣмъ споръ се води днесъ каква трѣбва да бжде азбуката на зараждающия се албански народъ — Латинска ли или Арабска. Младотурцитѣ настояватъ за арабската; а по-интелигентнитѣ албанци прѣдпочитатъ латинската.

Новъ каталогъ на българскитѣ Свещ. Писания и всичкитѣ евангелски издания се приготвялява отъ Г. Р. Томсънъ въ Самоковъ. Той ще бжде не само пъленъ списъкъ на всичкитѣ публикации, но ще даде имената и адреситѣ на книжаритѣ и книжарницитѣ отъ дѣто тѣзи книги могатъ да се набавятъ. Всѣки се сѣща какво улеснение и каква голѣма полза ще принесе този каталогъ на всички които се нуждаятъ отъ нѣкоя книга, но не знаятъ кжде да я намѣрятъ. Занимаващитѣ се съ духовна работа и приготвление на религиозна книжнина, най-вече, ще бждатъ благодарни отъ напечатването на новия каталогъ. Освѣнъ това, въ умалена, но пълна форма този каталогъ ще прѣдставява що е евангелската книжнина и що е постигнала отъ появата си и до сега. Длъжимъ голѣма благодарность както на Мисията тѣй и на Г-нъ Томсънъ който го приготвялява. Разбираме че този каталогъ ще обгрѣща изданията и на двѣтѣ Мисии.

Ямболската Евангелска Църква прѣзъ това лѣто остана безъ пастиръ, защото Г-нъ Тодоръ П. Атанасовъ замину да продължи духовното си образование въ Америка. Равваме се да съобщимъ на четцитѣ че на мѣстото му за сега се е настанилъ Г-нъ Стефанъ Момчиловъ за досга години учителъ въ Американската Мжж Гимназия въ Самоковъ. Каго човѣкъ и проповѣдникъ Г-нъ Момчиловъ е сила. Дѣто и да е държалъ своитѣ проповѣди, той е привличалъ голѣмо слушателство. Не се съмняваме че и сега църковното помѣщение на Ямб. Еван. Църква, най-вече прѣзъ зимния сезонъ ще почне да се прѣпълня съ кади слушатели. Ние сърадваме нашитѣ приятели въ Ямболъ за поканата дадена на Г. Момчиловъ. Дано за-

бравятъ *старото*, и дано уцѣнятъ и подкрѣпятъ сегашния си работникъ та да го иматъ за по дълго врѣме.

Сюзътъ между Православнитѣ свещеници прогласенъ въ София на 18 Августъ е дѣло свършено. Споредъ „Свѣтникъ“ органътъ на Сюзата, внушително число свещеници отъ цѣла България сж се присѣдинили, и днесъ голѣма — възтържена радостъ пълни сърдцата на сюзенитѣ свещеници. Дори и Църковенъ Вѣстникъ се видѣ принуденъ отъ станалото да обърне малко колата и да запѣе по друга пѣсень!.. И той оповѣсти за прогласяването на Сюзата. Въ този Сюзъ сж групирани млади, интеллигентни и добрѣ подготвени свещеници та по всичко личи че въ недалечното бждеще сюзеното свещенство ще стане крупна сила, страшенъ отпоръ на абсолютизма, мракобѣсието и пословичната лѣность, що цари въ нѣкои кржгове. . . Този Сюзъ не ще закъсне да сгруппира около себе си по голѣмата частъ отъ свещенството, а това еднѣжъ постигнато, то ще подготви почвата за свикването на толкозъ желаемия Църковенъ Помѣстенъ Сѣборъ. Ние благопожелаваме дългъ животъ, единство и плодovitа дѣйность на прокламирания Сюзъ.

Отъ далечнитѣ страни.

Английскитѣ социалисти. Кеаръ Харди водителъ на английскитѣ социалисти, прѣзъ послѣдната си обиколка въ Франция и Белгия е изпълнилъ единъ бѣлѣжитѣ подвигъ. Пѣтьомъ кмь Велика Британия той е говорилъ прѣдъ граматни множества граждани слушатели за върховната нужда на работнишкото движение на евангелието. Ново и небивало до сега нѣщо е англискитѣ социалисти да отидатъ и да кажатъ на европейскитѣ социалисти че Христосъ трѣбва да имъ бжде водителъ. Безъ никакво стѣснение Г-нъ Харди заявилъ на своитѣ многобройни слушатели, че прѣди всичко той е Християнинъ и послѣ социалистъ, и че въ неговитѣ трудове за каузата на работницитѣ, той е черпилъ вдъхновение отъ Христосъ примѣръ и Словото на гората.

Намаление на пиянството въ Англия. Деилъ Меилъ — единъ отъ най-консервативнитѣ вѣстници въ страната публично признава че за послѣднитѣ нѣколко години се констатира *грамадно намаление* въ консомацията на спиртнитѣ питиета, а най-вече на ракията. Въпослѣдствие и процентътъ на осжденитѣ за пиянство е спадналъ въ Лондонъ съ $\frac{1}{10}$, въ Шотландия 19%, а въ другитѣ градове на Велика Британия 27%.

Смъртъта на царевия изповѣдникъ. Не отдавна Църковенъ Вѣстникъ и други оповѣстиха за смъртъта на свещ. Яничевъ изповѣдникъ на руския императоръ. Починалиятъ служителъ се е отличавалъ както по своитѣ дарби като отличенъ проповѣдникъ, тѣй и по свята дълбока ученость. Каго многогодишенъ легационенъ свещеникъ въ Берлинъ и Висбаденъ, свещ. Яничевъ имъ възможность да се запознае отъ близу съ живота и дѣйностьта на евангелскитѣ църкви — нѣщо което го накара да гледа съ добръ око на евангелизма изобщо. Благодарение на неговитѣ усилия много отъ тираническитѣ и назадничави мѣрки на великия гонителъ Побѣдоносцевъ се отиѣниха по единъ тихъ начинъ, така че значителна частъ отъ дарената религиозна свобода се дължи на влиянието на блаженопочившия свещеникъ. Каго единъ отъ виднитѣ дѣятели въ руската православна църква, Яничевъ даде силенъ потикъ за изучаването евангелската истина чрѣзъ съчиненията на протестански писатели.

Редакторъ Ив. Я. Сѣчановъ.

Печатница на Гоерги М. Чомоневъ. — София

Ова мисо река. 13 apr 11.

